

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΚΓ΄.

ΣΕΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ.

Μεταξύ τῶν ὑποπιπτόντων εἰς τὰς αἰ-
σθήσεις μας φαινομένων, τῶν καταδει-
κνύοντων τὴν μηδαμινότητα ἡμῶν πρὸ
τῆς φύσεως, εἰσὶ καὶ οἱ σεισμοὶ, καὶ τὰ
ἠφαιστεία. Ἐπὶ τῇ θεᾷ ὄρους ἐξερρυγο-
μένου φλόγας, καπνὸν, λάβαν καὶ μύ-
δρους, ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἐδάφους σειομένου
ὑπὸ τοὺς πόδας μας, ἐπὶ τῇ θεᾷ οἰκιῶν
καταπιπτουσῶν, ἢ ποταμῶν ἐκτοπιζο-
μένων ἀπὸ τῆς κοίτης των...καὶ ὁ γεν-
ναιότερος τῶν θνητῶν ὠχρίᾳ. Καὶ ὁμως
τίς θὰ πιστεύσῃ ὅτι ταῦτα πάντα εἰσὶν
ἀναγκαιότατα, καὶ ὅτι ἡ φύσις διαπράτ-
τει αὐτὰ ὅπως τηρῆ ἐν ἰσοσταθμίᾳ τὰ
πράγματα;

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι τὸ κέντρον τῆς γῆς
σύγκειται ἐκ μάζης πεπυρακτωμένης δι-
αρκῶς δὲ καὶ βαθμηδὸν χωνευομένης. Ἡ
ὕλη αὕτη ἔχει ἐνίοτε ἀνάγκη νὰ ἀπε-
λευθερωθῇ, ἐνθα δὲ εὐρίσκει ἀντίστασιν,
διὰ τῆς φοβερᾶς ἰσχύος τῆς διεγείρει τὸν
φλοιὸν τῆς γῆς, κατασκευάζουσα οὕτω
τὰ ἠφαιστεία. Ὅταν ὁ διεγερθεὶς φλοιὸς
καταστῆ λεπτός καὶ δὲν δύναται πλέον

ν' ἀνθέξῃ, διανοίγεται ἐν σχηματι κρα-
τῆρος ἢ στομίου τοῦ ἠφαιστείου, ἀπὸ
τοῦ ὁποίου ἐξέρχονται λάβα, πῦρ, μύ-
δροι, κτλ. ἅπερ ἐνταφιάζουσι πολλάκις
πόλεις ὀλοκλήρους.

Διακριτικὰ συστατικὰ τῶν ἠφαιστείων
εἰσὶ κωνικὸν σχῆμα, πλάγια διερρηγμέ-
να, καὶ ἡ θέσις των, καθόσον ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον ἐγείρονται ἐν τῷ μέσῳ τῆς
πεδιάδος.

Τὰ ἠφαιστεία δὲν ἐρεύγονται πάντο-
τε πολλάκις ἀναπαύονται ἐπὶ ἔτη πολ-
λά, καὶ ἤθελε θεωρηθῶσιν ὡς ἐντελῶς
ἐσβεσμένα, ἐὰν ἐκ διαλειμμάτων δὲν ἐνε-
φανίζετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς των ἐλαφρὸν
νέφος καπνοῦ. Αἴφνης ἐπανάρχονται
ἐνεργοῦντα.

Τῶν ἠφαιστείων ἐκκρήξεων προηγούν-
ται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δονισμοὶ σεισμῶ
παραπλήσιοι, ὑπόγειοι δοῦποι ὑπόκωφοι,
ἀφθονία καπνοῦ ἐκ τοῦ κρατῆρος ἐξερ-
χομένου καὶ ἄλλα παράδοξα φαινόμενα,
οἷον βιαία ροὴ βορβορώδους ὕδατος ἀπὸ
τοῦ στομίου τοῦ ὄρους κτλ. Ὁ περιφαν-
νῆς Οὐμβόλδος παρετήρησεν ἐν Μεξικῷ
ἠφαιστειον ἐξερρυζόμενον μικροῦς ἰ-

χθῆς μετὰ πηλώδους ὕδατος, προερχομένους θεβαίως ἐκ τινος λίμνης, ὑπαρχούσης εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ ἰδίου ἠφαιστείου. Εἶναι δὲ σχεδὸν βέβαιον ὅτι πάντα τὰ ἠφαιστεια συγκοινωνοῦσι πρὸς ἀλλήλα καὶ ἀκολουθοῦσιν ὅλα μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ὡσανεὶ ἐκάστου ὄρους ἢ διεύθυνσις ἦν ἡ συνέχεια καὶ ἡ συμπλήρωσις τῆς τοῦ ἑτέρου.

Πολλάκις ἡ λάβα εἶναι λίαν σύμπηκτος καὶ ἐπομένως βαρεία· τότε τῆς ἐσωτερικῆς δυνάμεως οὐσης ἀνεπαρκοῦς πρὸς ἐξώθησίν τῆς μέχρι τοῦ κρατήρος, αὕτη διασχίζει τὰ πλάγια καὶ ἐκείθεν ποξεύονται ρεύματα πυρὸς, καταστρέφοντα πᾶν τὸ προστυχόν.

Αἱ τοιαῦται ἐκρήξεις εἰσὶν αἱ φοβερώτεραι, καθόσον εἰσὶν ἀπροσδόκητοι. Γνωστὸν εἶναι ὅτι τοιαύτη ἐκρήξις κατὰ τὸ 79 Μ. Χ. ἔθαψε τὴν Πομπηίαν, ἣτις ἀπεκαλύφθη ἄρτι εἰς τὸν κόσμον. Ἡ Αἴτνα εἰς τὴν Σικελίαν πολλὰς ἐποίησε καταστροφάς. Ἡφαιστεια πρόσδε ὑπάρχουσιν ἐν Εὐρώπῃ ἕτερα δύο, ἡ Ἑκλα ἐν Ἰσλανδία καὶ τὸ τῆς Στρόμπολης (α) ἐν τῇ Σικελικῇ θαλάσῃ. Τὰ ἀνωτέρω τέσσαρα εἰσὶ τὰ ὀνομαστότερα. Ἡ Ἀμερικὴ ἔχει 204 μικρὰ καὶ μεγάλα ἠφαιστεια· ἡ Ὠκεανία δὲ 174. Τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου ἠφαιστειον εἶναι τὸ Κοτοπάξιον ἐν Κολομβία τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐπιπλάττει ἠφαιστεια ἐξερευγόμενα θερμὸν ὕδωρ, ἀέρια καὶ σποδόν. Τὸ Κοτοπάξιον τῷ 1768 ἐτόξευσε τόσην ποσότητα σποδοῦ, ὥστε μέγα τῆς ἡμέρας μέρος οἱ κάτοικοι τοῦ Χερκουβάτου

(α) Μία τῶν Διπαρῶν νήσων.

καὶ τῆς Τακούγκας εἶχον νύκτα· λέγεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν μεγάλην τοῦ Βεζουβίου ἐκρήξιν, τὴν θάψασαν τὴν Πομπηίαν, ἡ σποδὸς ἐφθασε μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὰ ἠφαιστεια δὲν εὐρίσκονται ἐπὶ μόνῃς τῆς γῆς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης. Τοιαῦτα ἠφαιστεια σχηματίζουσι νήσους, αἵτινες καλοῦνται ἠφαιστειογενεῖς· τοιαύτη εἶναι, φέρ' εἰπεῖν, ἡ ἡμετέρα Θήρα καὶ ἡ Σαθρίνα εἰς τὰς Ἀζόρας.

Οἱ σεισμοὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, προηγούνται, κατὰ εἶρηται, τῶν ἐκρήξεων. Θαυμαστὴ προαίσθησις εἰδοποιεῖ τότε τὰ ζῶα ἅμα τῇ προσεγγίσει τοῦ κακοῦ, καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν τοὺς βόας, τὰ πρόβατα, τοὺς κύνες, νὰ πλανῶνται ἀνήσυχτοι καὶ τεταραγμένοι, ἐκβάλλοντες γοεράς κραυγὰς, ὡσεὶ πειρώμενοι νὰ εἰδοποιήσωσι τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς πανολεθρίας. Οἱ σεισμοὶ ἀποδίδονται εἰς μεγάλας μάζας ἀερίων ὑποχθονίων προσκοπτόντων κατὰ τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς. Ὑπάρχουσι δὲ σεισμοὶ διαφόρων εἰδῶν· οἷον ἔχοντες διεύθυνσιν ὀριζόντιον, ἢ ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τ' ἄνω, ἢ περιστροφικὴν. Οἱ τελευταῖοι εἰσὶν οἱ φοβερώτεροι.

Οἱ δονισμοὶ τῶν εἰσὶν ὅτε μὲν ἐλαφροὶ, ὅτε δὲ ἰσχυρώτατοι. Ὁ φοβερός τῆς Λισβῶνος σεισμός κατὰ τὸ 1795 ἠκούσθη ἐν Σουηδία, ἐν ταῖς Ἀντίλλαις καὶ ἐν Μαρόκῳ. Αἱ ποικίλαι τῆς γῆς μεταμορφώσεις εἰσὶν ἀποτέλεσμα τῶν κατὰ καιροὺς σεισμῶν, οἵτινες ἀνοίγουσι θάλατρα, ἀλλάσσουσι τὴν ροὴν τῶν ποταμῶν, γεννῶσιν ὄρη καὶ καταπίουσι

αἶν ἄλλα προγενέστερα.

Μεταξὺ τῶν διασημοτέρων σεισμῶν λογιζονται, ὁ τῆς Καλαβρίας τῷ 1783, ὅστις προέλασε εἰς τὸν ἄδην 40,000 ψυχὰς, οἱ τῆς Χιλῆς τῶν ἐτῶν 1822, 1823 καὶ 1839, ὁ τῶν Ἰνδῶν τῷ 1819, ὁ τῆς Δαλματίας τῷ 1843 καὶ ἄλλοι.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ.

ΤΟΥ ΑΝΤΑΡ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

« Ὁ Ἀρίθ ἐσίγησεν ἐνταῦθα, ὁ δὲ Ἀντάρ ἐπανελάθε τὴν αἴτησιν, προσθεὶς ὅτι ἦν ἔτοιμος νὰ τῷ μετρήτῃ ὅταν ἐπόθει ποσότητα χάριν τοῦ ἵππου.

« — Πολεμιστὰ, ἄκουσον, εἶπεν ὁ Ἀρίθ. Φιλεξενούμαι ὑπὸ τῆς φυλῆς Καθάν· συνέφαγα μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἐπομένως τῇ ὀρεῖλῳ εὐγνωμοσύνην. Σὺ ποθεῖς ν' ἀποκτήσῃς τὸν ἵππον τοῦτον. Ὁ σίδηρος ἠδύνατο ν' ἀπαρασίση τίνι ἐξ ἡμῶν τῶν δύο θ' ἀνήκη ἐρεξῆς. Δὲν φοβοῦμαι τὸ δόρυ σου, οὐδὲ τὸ ξίφος σου· ἡ τύχη ὅμως ἔχει τὰς ἰδιοτροπίας τῆς, καὶ ἂν ἐπιπτον ὑπὸ τὰ πλήγματά σου, ὁ θάνατός μου κατ' οὐδὲν θὰ ὤφειλε τὴν γενναίαν φυλὴν, ἣτις ἐπροστάτευσεν τὴν ζωὴν μου. Διὰ τοῦτο θυσιάζω χάριν αὐτῆς τὸν ἵππον μου. Ἀπόδος αὐτῇ τὰ λάφυρα, ἅπερ τῇ διήρπασες, καὶ τότε σοὶ δίδω τὸν ἵππον. Τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ ὄροι, εὖ σοι προτείνω, ἂν ἦται τίμιος ἀνὴρ. Ἄν ἀπορρίπτῃς αὐτοῦ, ἰδοὺ ἡ πεδιάς· δυνάμεθα νὰ μονομαχήσωμεν.

« Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπεισαν τὸν Ἀντάρ ὅτι εἰς τὰ στήθη τοῦ Ἀρίθ ἔκει καρδίη μεγάλη καὶ γενναία. Θέλων δὲ ν' ἀποβῇ ἴσος αὐτῷ κατὰ τὴν γενναϊότητα καὶ μεγαλοφροσύνην,

« — Δέχομαι, ἀπάντησε, τὰς προτάσεις σου, καὶ λαμβάνω τὸν ἵππον.

καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὤρεξεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἦν οὗτος ἐθλίψε μετὰ ἀπροσποίητου ἀγάπης. Ἀριππεύσας δὲ ὁ Ἀρίθ καὶ κρατῶν ὁ ἴδιος τὸν ἀναβολέα, ἐβλήθησε τὸν Ἀντάρ νὰ ἱππεύσῃ. Οὗτος, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ βασιλέως τῆς πεδιάδος καὶ τῆς ἐρήμου, διετάξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ φέρωσι τῇ φυλῇ Καθάν τοὺς δούλους, τὰς γυναῖκας καὶ τὰ ζῶα τῆς, καὶ περικολούθησε τὴν συνοδίαν διὰ τοῦ βλέμματός, ἄχρις οὗ ἐπέσθη ὅτι ἐξῆλθε παντὸς κινδύνου.

Ἐπίσης ὡς οἱ ἱπποτάται τοῦ μεσαίωνος εἶχεν ὁ Ἀντάρ οὐ μόνον περιφρημον ἵππον, ἀλλὰ καὶ σπάθηον περιλάλητον. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία αὐτῆς, κατὰ τὸ ποίημα. Ὁ Ἀντάρ ἀπῆλθε μετὰ τοῦ πρίγκιπος Μάλεκ εἰς τὸν πόλεμον.

« Τὴν δευτέραν τῆς ἐκστρατείας ἡμέραν, ὁ Ἀντάρ, ἐνθὸς κατὰ τὴν συνθήκην του διέτρεξε πύσσας τῶν πολεμιτῶν τὰς γραμμάς καὶ προύχωρσεν ἱκανῶς, ἐφθασεν εἰς χθαμαλὴν κοιλάδα, ἐν ἣ εἶδε δύο πολεμιστὰς θρησιδῶς μονομαχοῦντας. Ὁ ἥρωας ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ τοὺς ἐπλησίασε.

« — Στῆτε! ἐφώνησε. Παύσατε! Τίς ἐστὶν ὁ λόγος τῆς ἐριδος; διότι ἐκ τῶν ὄπλων καὶ τοῦ ἱματισμοῦ σας, δὲν φαίνεσθε ἐχθροί, ἀλλὰ τέκνα τῆς αὐτῆς φυλῆς.

« — Ἐχεις δίκαιον, ἀπάντησεν ὁ νεώτερος τῶν μονομαχοῦντων πλησιάσας τὸν Ἀντάρ, ἐσμὲν μάλιστα ἀδελφοί. Ἀφίεμαι λοιπὸν, εὐγενῆ ἵππεῦ, εἰς τὴν πίστιν σου, καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν προστασίαν σου.

« — Κἀγὼ σοὶ παραχωρῶ αὐτήν, ἀπάντησεν ὁ Ἀντάρ. Ἀλλὰ πόθεν ἡ ἀφορμὴ συμπλοκῆς τόσῳ ἀντιστρατευομένης πρὸς τὴν φύσιν;

« — Σὺ εἶπον ἤδη ὅτι οὗτος εἶναι ἀδελφός μου. Εἶναι μεγαλύτερος ἐμοῦ κατὰ δύο ἔτη. Ὁ πατήρ μας ἦτο ἐκ τῶν πρώτων τῆς φυλῆς μας καὶ ἐκαλεῖτο Ἀμορῦ. Ἦν υἱὸς τοῦ

Ἄριθ καὶ ἔγγονος τοῦ Τέμπκ. Ἡμέραν τινά, ἐνῶ ὁ Ἄριθ ἐκάθητο χαμαὶ ἐν τῷ λειμῶνι, ἀπώλεσε μίαν κάμηλον. Ζητήσας πληροφορίας περὶ αὐτῆς πρὸς διαφόρων ποιμένων, ἔμαθεν ὅτι τὴν προτεραιάν εἶχεν ἀποσπασθῆ τῶν λοιπῶν συντρόφων τῆς καὶ ποιμῆν τις τὴν παρηκολούθησεν ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὸ ποίμνιον, ἀλλὰ ματαίως. Ὁ ποιμῆν, ἀπαυδήσας νὰ διώκῃ αὐτὴν, ἔλαβε λίθον μελανόν, σκληρόν καὶ στίλβοντα καὶ ἔσριψεν αὐτὸν κατὰ τῆς καμήλου δι' ἀπάσης τῆς δυνάμεώς του. Ὁ λίθος διεπέρασε διαμπαξ τὴν κάμηλον, ἥτις ἔπεσε πάραυτα νεκρὰ ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ὄταν ὁ βοσκὸς ἐπλησίασεν αὐτὴν, ἐκείνη ἔπλεεν εἰς τὸ αἷμά της, ὃ δὲ φονεύσας αὐτὴν λίθος ἔκειτο πρὸς αὐτὴν. Ὁ πάππος μου ἔπλευσεν ἀμέσως καὶ, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ποιμένου, ἔφθασεν ὅπου ἔκειτο ἡ κάμηλος. Ἐξήτασε τὴν πληγὴν της, ἔπειτα ἔλαβε τὸν λίθον καὶ παρατηρήσας αὐτὸν ἐπισταμένως, ἔγνω ὅτι ἦν ἀερόλιθος πεσὼν ἐν σχήματι κερανοῦ ἀνωθεν. Ἐκόμισεν αὐτὸν τότε εἰς τινὰ σιδηροργόν, ὅπως ἐξ αὐτοῦ τῷ κατασκευάσῃ ξίφος. Ὁ ἱκανὸς τεχνίτης ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τῷ ἐπαρουσίασεν ἰσχυρὰν καὶ στίλβουσαν λεπίδα, μήκους δύο πήχεων καὶ πλάτους δύο σπιθαμῶν.

«— Σοὶ φέρω, τῷ εἶπε, ξίφος τέλειον, ἀλλὰ ποῖος ἄρα γε βραχίων εἶναι ἱκανὸς νὰ μεταχειρισθῇ αὐτό;

«— Ὁ ἰδικός μου, ἀπήντησεν ὁ Ἄριθ, ὀργισθεὶς ἐκ τῶν λόγων τοῦ τεχνίτου, οὐτινος αὐθωρεῖ δι' ἐνὸς μόνου ξιφισμοῦ ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν.

« Κατεσκευάσε τότε λαβὴν καὶ θήκην ὠραϊαν εἰς τὴν λεπίδα καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν *Δραμὴν*, ἥτοι στερεάν.

« Τὸ ρηθὲν ξίφος ἔμεινεν ἕκτοτε μεταξὺ τῶν θησαυρῶν του, ἐκληρονόμησε δ' αὐτὸ ὁ πατήρ μου μεθ' ἀπάντων τῶν ἄλλων ὄπλων

τοῦ πάππου μου. Ὄταν ἠσθάνθη τὸ τέλος του προσεγγίζον, ἐκάλεσέ με καὶ μοὶ εἶπε.

«— Τέκνον μου, γινώσκω τοῦ ἀδελφοῦ σου τὸν χαρακτῆρα, ὅστις εἶναι βίαιος καὶ περιφρονητὴς τοῦ δικαίου. Προβλέπω λοιπὸν ὅτι ἀντὶ νὰ διαίρεσθαι εἰς δύο τὰ ἀγαθὰ μου καὶ νὰ σοὶ παραχωρήσῃ τὸ ἐν, θὰ ὤρεληθῇ ἐκ τῆς πρωτοτοκίας του καὶ θὰ σφετερισθῇ πάντα αὐτός.

«— Τί λοιπὸν θὰ πράξω ἐγώ; ἠρώτησα τὸν πατέρα μου.

«— Θὰ λάβῃς τὴν *Δραμὴν*, μοὶ ἀπήντησεν, ἐάν δ' ὁ ἀδελφός σου σφετερισθῇ τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας σου, ἀρκέσθητι εἰς αὐτὴν, διότι αὕτη δύναται νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ. Ἐάν τὴν κομίσης εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Νουσιρβάν, θὰ σὲ καταστήσῃ πλούσιον καὶ θὰ σὲ ἔχῃ ὑπὸ τὴν εὐνοίαν του. Ἐάν κομίσης δ' αὐτὴν εἰς τὴν Εὐρώπην, οἱ πρίγκιπες καὶ μονάρχαι της θὰ συναγωνισθῶσι τίς νὰ σοὶ προσφέρῃ πλείονα χρυσὸν δι' αὐτὴν.

« Ἠκολούθησα τὴν πατρικὴν συμβουλὴν, καὶ ἅμα ἐνύκτωσε, λαβὼν τὸ ξίφος, ἔκρυψα αὐτὸ ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν γῆν. Εἶτα ἐπανάκαμψα πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἔμεινα μέχρι τῆς θανάτου του πατρὸς αὐτοῦ. Μόλις εἶχομεν ἐνταφιάσει αὐτὸν, ὁ ἀδελφός μου ἤρπασεν ἀπαξάπασαν τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, μὴ παραχωρήσας μοι οὐδὲ τὴν χορδὴν τόξου. Μὴ εὐρῶν ὁμως τὸ ξίφος, μὲ ἠρώτησε τί ἐγένετο.

«— Δὲν γινώσκω τίποτε, τῷ ἀπεκρίθην.

«— Ψεύδεσαι! ἐφώνησεν οὗτος. Μόνος σὺ ἠδύνασο νὰ τολμήσῃς νὰ τὸ ἀρπάσῃς.

« Καὶ ἐπετέθη κατ' ἐμοῦ. Φοβούμενος τότε ἐγὼ τὴν ὀργὴν του, τῷ ἐδιηγῆθην, ὅπως τὸν καθησυχάσω, τὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρὸς μας διάλογον καὶ πῶς ἔκρυψα αὐτὸ τῇ διαταγῇ ἐκείνου, δοθείσῃ μοι ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου του. Ἠλθομεν ἀμφοτέροι ἐνταῦθα ἄλλῃ ὄσον καὶ ἀνῆρευνίσταμεν, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ

ἀνεύρωμεν αὐτό. Ἴσως εὐρέ τις αὐτὸ καὶ τὸ ὑπεξήρπασεν. Ἄλλ' ὁ ἀδελφός μου, ἀμφιβάλων περὶ τῆς εὐλικρινείας τῶν λόγων μου, δι' ὀργῆς λυσσώδους ἐζήτησε νὰ τῷ φέρω τὸ ξίφος. Ἐπιπεσὼν δὲ κατ' ἐμοῦ,

«— Ἀθλιε! ἀνέκραξεν, ἡ δός μοι τὸ ξίφος, ἢ σὲ φονεύω!

« Ἐγὼ ἠρξάμην ἀμυνόμενος, ὅτε ἔφθασες. Ἄλλ' ὁ ἀδελφός μου θὰ μὲ νικήσῃ, διότι εἶναι ἰσχυρότερος καὶ ἔχει ὄπλα τελειότερα τῶν ἐμῶν. Μόνος σὺ λοιπὸν δύνασαι νὰ μὲ σώσῃς.

« Ὁ Ἄντάρ, εὐσπλαχνισθεὶς τὸν νεανίαν, ἔστράφη πρὸς τὸν ἀδελφὸν του καὶ,

«— Διατί, τῷ εἶπε μετὰ λίαν ἐντόνου ὄφους, οἱ τυραννικεῖ οὗτοι καὶ ἄδικοι πρὸς τὸν ἀδελφόν σου τρόποι; ἴσα πρὸς σὲ ἔχει καὶ αὐτὸς δικαίωμα εἰς τὴν πατρικὴν κληρονομίαν. Διατί λοιπὸν ἀρνεῖσαι νὰ παραχωρήσῃς αὐτῷ τὸ ἥμισυ αὐτῆς;

«— Ποταπὸ δούλε, τῷ ἀπήντησεν ὁ μεγαλύτερος τῶν δύο ἀδελφῶν μετ' ὀργίλου τόνου, πρόσεχε εἰς τὰς ὑποθέσεις σου καὶ μὴ ἀναμιγνύεσαι εἰς ξένα συμφέροντα.

« Καὶ συγχρόνως ἐρρίφθη κατ' αὐτοῦ ὅπως τὸν προσβάλλῃ, ἐκλαβὼν αὐτὸν ὡς κοινόν τινα μαχητὴν. Ἄλλ' ὁ Ἄντάρ, προλαβὼν, ἐπληξεν αὐτὸν διὰ τοῦ δόρατός του τόσῳ ἰσχυρῶς, ὥστε τὸ δόρυ, εἰσελθὸν διὰ τοῦ στήθους, ἐξῆλθεν ἀπὸ τῶν νῶτων κατὰ 10 σπιθαμάς. Ὁ πληγεὶς ἔπεσε νεκρὸς καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς ἄμμου.

«— Ἐπίστρεψον οἴκαδε, εἶπε τότε ὁ Ἄντάρ τῷ μικροτέρῳ ἀδελφῷ· λάβε τὰ ἀγαθὰ τοῦ πατρὸς σου, καὶ ἂν τολμήσῃ τις νὰ σοὶ ἀμφισβητήσῃ αὐτὰ, εἰπέ ὅτι ὁ Ἄντάρ σοὶ τὰ ἔδωκε, διότι σοὶ ἀνῆκον· ἂν δὲ καὶ πάλιν ἐπιμένῃ, σπεῦσον πρὸς ἀναζήτησίν μου. Τὸ ὄνομα Ἄντάρ εἶναι γνωστὸν πάσαις ταῖς φυλαῖς. Θέλω σπεύσει τότε κομίζων τὸν θάνατον κατὰ παντός ἀδίκου.

« Ὁ νεκρὸς Ἀραψὺν χάριστῃσε μετ' ἀφοσιώσεως τὸν ἥρωα, καὶ ἀπήλθε λέγων:

«— Ὁ ἀδελφός μου ἔπεσεν ὑπὸ τὸ δόρυ σου· ἡ χεὶρ μου εἶναι ἀγνή ἀπὸ τοῦ αἵματός του· δὲν ἔχω τύψεις συνειδήτους ἐπὶ τῷ θανάτῳ του, οὐδ' ἐχθροὺς πλέον· ἄρα οὐδεὶς θὰ μοὶ ἀμφισβητήσῃ τὴν περιουσίαν μου.

« Ὁ Ἄντάρ ἐν τούτοις ἀρίππευσεν ὅπως ἐκβάλλῃ τὸ δόρυ του ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ νεκροῦ. Ἐνῶ δὲ ἐβύθιζεν αὐτὸ εἰς τὴν ἄμμον, ὅπως τὸ καθάρσῃ ἀπὸ τοῦ ἐχθρικοῦ αἵματος, ἠσθάνθη ὅτι προσέτριβέ τι δι' αὐτοῦ. Θαυμάσας ἐπὶ τούτῳ, ἀρραβεῖ τὴν ἄμμον διὰ τῶν χειρῶν του, καὶ εὕρισκει ὑπ' αὐτὴν τὸ περιλάλητον ξίφος, τὴν ἀφορμὴν τῆς μονομαχίας του. Τὸ εὗρημα ἀπέδωκεν εἰς τὴν θεῖαν πρόνοιαν. Στραφεὶς λοιπὸν πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶπε:

«— Σὺ μοὶ ἔδωκες αὐτὸ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς δικαιοσύνης καὶ προστασίαν τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἀθώου, ἐγὼ δὲ θέλω ὑπακούσω εἰς τὴν θέλησίν σου, ὦ Παντοδύναμε! Σὺ μοὶ ἔδωκες τὴν καρδίαν καὶ ἰσχὺν τοῦ λέοντος· τὰ γόνατά μου πλήσσοσι τὰ πλευρὰ τοῦ Ἀμγκέρ, ἡ *Δραμὴ* στίλβει ἐν τῇ δεξιᾷ μου· μάχομαι χάριν τῆς Ἀμπλας· ὦ! τίς τῶν θνητῶν θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ ἀντιμετωπήσῃ; »

Ἴδου καὶ ἐμβατήριος, τονισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἄντάρ καὶ ψαλλομένη ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὰς ἐκστρατείας.

« Ἴδου ἐκ νέου βαίνω πρὸς τὸ πεδίον τοῦ ὀλέθρου. Νῦν θ' ἀποδειχθῇ οἷος ἔσομαι πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Τὸ θάρρος θὰ μὲ ἀνυψώσῃ ἐνώπιον τῶν φυλῶν, καὶ θέλω καταπατήσῃ διὰ τῶν ποδῶν μου καὶ αὐτὰ τοῦ ὠκεανοῦ τ' ἀδάμαστα κύματα.

« Τὸ ξίφος μου ἐπιπίπτει ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν τοῦ πολέμου, ὅπερ ἐγὼ σβενύω διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ δόρατός μου.

« Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Ἀμπλέρ πᾶς ἵππος τρέμει ἢ δὲ Δχαμὴ ἐπιχέει τὸν θάνατον κατὰ τῶν ἐχθρῶν δίκην ρεύματος χέοντος ὕδωρ.

« Ἡ καρδία πάλλει ἐντὸς τοῦ στήθους μου καὶ ζητεῖ ἀνυπόμονος ἱκανοποίησίν τινα. Νῦν θὰ τύχη αὐτῆς. Ὁ ἵππεὺς καὶ ὁ ἵππος του θέλουσι περιτυλιχθῆ ὑπὸ κόνεως.

« Μὲ γινώσκετε; Εἶμαι υἱὸς τοῦ ξίφους μου καὶ τῆς λόγχης μου. Δι' αὐτὰ τὰ δύο εἶμι διάσημος· χάρις αὐτοῖς τὸ ὄνομά μου ἀντηλεῖ ἀνά τὴν ἔρημον καὶ τὰ ὄρη.

Δίδομεν τέλος εἰς τὴν διατριβὴν ταύτην διὰ τῶν ἐξῆς δύο τεμαχίων, ἅπερ ὁ Λαμαρτίνος ἐδημοσίευσεν.

Ὁ Ἀντάρ διετέλει αἰχμάλωτος ἐν Περσίᾳ, ἧς τὸν βασιλεῖα εἶχε πολλαχῶς ἄλλοτε εὐεργετήσει. Ὁ βασιλεὺς, ἐνθυμηθεὶς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀντάρ, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν, δωρησάμενος αὐτῷ χρῆματα, ἵππους, δούλους, πρόβατα, καὶ ὄπλα διάφορα. Καθ' ὁδὸν ὁ Ἀντάρ συνάντησε πολεμιστὴν περίφημον, ἀπαγαγόντα τὴν Ἀμπλαν. Ἐβόνησεν αὐτὸν καὶ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ἐρωμένην. Ἐνῶ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν φυλὴν, ἐστειλεν ἄνθρωπον, ἵνα, προφθάνων, εἰδοποιήσῃ τοῦ; συγγενεῖς του, οἵτινες, ἀγνοοῦντες τὴν τύχην του, ἐνόμιζον αὐτὸν νεκρὸν. Ἡ εἶδησις τῆς ἐπανόδου του ἐπλήρωσεν αὐτοὺς χαρᾶς καὶ ἔσπευσαν εἰς συνάντησίν του, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν προκρίτων τῆς φυλῆς καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ βασιλέως Ζοεῖρ. Ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ἀντάρ, ἐχάρη μεγάλως, καὶ ἀφιππεύσας ἠσπάσθη τὸν ἀναβολέα τοῦ ἵππου του, ὃ δὲ βασιλεὺς τὸν περιεπτύχθη. Οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ ἔθλιψαν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκύλας των. Ὁ Ἀμάρας μόνος, ἀντεραστῆς αὐτοῦ ἀπορριθθεὶς, ἐφάνη δυσαρεστηθεὶς.

Ὅπως τιμῆση τὸν βασιλέα του, ὁ Ἀντάρ ἐξηκολούθησε θαδίζων παραπλεύρως αὐτοῦ, ἐμπιστευθεὶς τὴν σύζυγόν του δέκα Μαύροις,

οἵτινες κατὰ τὴν νύκτα ἀπεκοιμήθησαν ἐπὶ τῶν καμήλων των. Ἡ Ἀμπλα εἶχε καὶ αὐτὴ ἀποκοιμηθῆ, ἀλλ' ἔταράχθη καὶ, ἐξυπνήσασα, εὐρέθη μακρὰν τῆς λοιπῆς συνοδίας. Αἱ κραυγαὶ τῆς ἀφύπνισαν τοὺς Μαύρους, οἵτινες τότε ἐνόησαν ὅτι τὰ ζῶα των παρεξέτραπήσαν τῆς ὁδοῦ. Ἐνῶ ἀπεμακρύνοντο, ὅπως ἐπανεύρωσι τὴν ὁδὸν, ἡ Ἀμπλα κατήλθεν ἀπὸ τῆς καμήλου τῆς. Αἴφνης ἵππεὺς ἤρπασεν αὐτὴν βίᾳ καὶ ἐκάθισεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου του. Ἦτον ὁ Ἀμάρας, ὅστις φθονήσας τὰς τιμὰς αἵτινες ἀπενεμήθησαν τῷ ἀντεραστῇ του, ἀπεσύρθη μακρὰν, καὶ ἐσκέφθη ν' ἀπαγάγῃ τὴν ἐρωμένην του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀμπλα ἐμέμπετο τῆς πράξεώς του ταύτης ὡς ἀναξίας ἐμίρου,

— Προτιμῶ; ἀπήντησεν ὁ Ἀμάρας, νὰ σὲ ἀρπάσω, παρὰ ν' ἀποθάνω βλέπων σε σύζυγον τοῦ Ἀντάρ.

Ἐσπευσε δὲ ὅπως εὖρη ἄστυλον παρὰ τινὲ ἰσχυρᾷ φυλῇ, ἐχθρᾷ τοῦ Ἀντάρ. Ἐν τούτοις οἱ Μαύροι ἐφθασαν εἰς τὴν θέσιν ἐν ἣ ἔιχον ἀφίσει τὴν Ἀμπλαν, ἵνα παραλάβωσιν αὐτὴν. Εὗρον λοιπὸν τὴν καμήλον, καὶ ἀγνοοῦντες ὅτι αὐτὴ εἶχε κατέλθει αὐτῆς, ὑπέθεσαν ὅτι εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ σάκκου. (α) Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον των, ὁ Ἀντάρ, ἀφοῦ ἐσυνώδευσε τὸν βασιλέα εἰς τὴν σκηνὴν του, ἀπεχαιρέτησεν αὐτὸν καὶ ἔσπευσε νὰ εὖρη τὴν ἐρωμένην, ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν δὲν εὗρεν αὐτὴν οἴκαδε! Μὴ δυνηθεὶς νὰ μάθῃ τι περὶ αὐτῆς, ἵππευσε παράυτα καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἀναζήτησίν τῆς. Ἐφ' ἡμέρας πολλὰς ἐπλανᾶτο κλαίων τὴν ἀπώλειάν τῆς διὰ τῶν ἐξῆς στίχων:

« Ὁ ὕπνος φεύγει ἀπὸ τῶν ὀμμάτων μου. Τὰ δάκρυα ἐχάραξαν ἀβλακῆς ἐπὶ τῶν παρειῶν μου.

(α) Σάκκοι ἀπεκατέλασαν τὸ ἐκ χονδρῶ ὑδάσματος ἐκατέρωθεν τῆς καμήλου ἐξαρτώμενον φορεῖον, ἐν ᾧ μένουσι κατὰ τὴν ὁδοποιίαν οἱ διὰ τῆς καμήλου ταξιδεύοντες.

« Τόσον ὀλίγον εἶδομεν ἀλλήλους, ὥστε ἡ θλίψις μου μόνον ἐπιούρησεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς.

« Ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτῆ μοὶ κατασχίζει τὴν καρδίαν.

« Πότα δάκρυα μάτην χυθέντα μακρὰν τῆς τρυφεράς μου φίλης!

« Ὅπως καταστῶ εὐτυχῆς δὲν ἐξήτησα ἄλλο ἢ τὴν Ἀμπλαν μου, ὡς ὁ φυλάργυρος, ὅστις ζητεῖ νὰ ἴδῃ ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὸν θησαυρὸν του.»

Ὁ Ἀντάρ ἐπανακάμφθη μετὰ πολλὰς ματαιὰς ἐρεῦνας, ἐσκέφθη νὰ πέμψῃ τὸν ἀδελφόν του Σεμπούμπ μετημφισμένον πρὸς ἀναζήτησίν τῆς. Μετὰ τινὰ χρόνον ἐπέστρεψεν οὗτος εἰπὼν αὐτῷ ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἀμπλας παρὰ τῷ Μαφαρέη-ἐμπέν-Ἀμάρον, ὅστις εἶχεν ἀρπάσει αὐτὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀμάρα, ὅπως τὴν συζευχθῆ, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ, μὴ συγκατανεύουσα, ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἔπασχε τὰς φρένας· ὅτι ὁ ἄρπυξ αὐτῆς, πρὸς τιμωρίαν τῆς, ἠνάγκαζεν αὐτὴν νὰ ἐκτελῆ χρέη ὑπηρετρίας· ὅτι ἡ μήτηρ του περιεφρόνει αὐτὴν καὶ τῇ ἀνέθετε τὰς θαναυτοτέρας ἐργασίας, κτλ.

« — Ἦκουσα αὐτὴν, προσέθηκε, στενάζουσαν, προφίρουσαν τ' ὄνομά σου καὶ ἄδουσαν τοῦ; ἐξῆς στίχους.

« Ἐλθετε νὰ μ' ἔλευθερώσητε, ὦ συγγενεῖς μου, ἡ τοῦ ἀχίςτον γνωστοποιήσατε τῷ Ἀντάρ τὴν τύχην μου.

« Τὰ δεινὰ μου κατέβαλον τὸ σθένος μου! Τὰ δεινὰ πάντα ἐπέπεσον κατ' ἐμοῦ, ἀφ' ἧς ἀπεμακρύνθη ἀπ' ἐμοῦ ὁ λέων.

« Αὖρα ἐλαφρὰ ἤρκει νὰ μὲ καταστήσῃ ἀσθενῆ. Σκέφθητε νῦν οἷα πάσχω.

« Ἡ ὑπομονὴ μου ἐκλείπει. Οἱ ἐχθροὶ μου θὰ ἀγάλλονται. Πόσας ταπεινώσεις ὑπέστην, ἀφ' ὅτου ἔχασα τὸν ἥρωα τῆς καρδίας μου!

« Ἡ σταθερότης μου εἶναι ὁ τύραννός μου, διότι δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἠσυχάσω.

« Ἀχ! ἂν ἦτο δυνατόν νὰ πλησιάσω τὸν Ἀντάρ! μόνος ὁ λέων δύναται νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν δορκάδα!

« Αἱ δυστυχίαι μου θὰ συνεχίσουν καὶ αὐτοὺς τοὺς βράχους».

Ὁ Ἀντάρ ἔσπευσε παράυτα καὶ μετὰ μακρὰς καὶ αἱματηρᾶς συμπλοκάς, ἠλευθέρωσε τὴν Ἀμπλαν.

Μὴ θέλων δὲ ὁ πατὴρ τῆς Ἀμπλα; νὰ παραχωρήσῃ τὴν κόρην του τῷ Ἀντάρ, ἀπῆλθε κρύφα τῆς φυλῆς φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν κόρην του ἐν ἡμέρᾳ καθ' ἣν ὁ Ἀντάρ ἀπουσίαζεν. Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του, μὴ εὐρών πλέον τὴν Ἀμπλαν, ἔψαλε τοὺς ἐξῆς στίχους.

« Πῶς ν' ἀρνηθῶ ὅτι ἀγαπῶ τὴν Ἀμπλαν, ἀφοῦ τὰ δάκρυά μου μαρτυροῦσι τὴν θλίψιν ἢ ἀισθάνομαι ἐπὶ τῇ ἀπελεύσει τῆς; Μακρὰν αὐτῆς, τὸ πῦρ τῆς καρδίας ἔμου καίει πλειότερον.

« Ἡ ὑπομονὴ μου μειοῦται, ἐνῶ αὐξάνει ἐν ἐμοὶ ὁ πόθος τοῦ νὰ τὴν ἐπανίδω.

« Μόνον πρὸς τὸν Θεὸν παραπονοῦμαι διὰ τὴν τυραννίαν τοῦ πατρός τῆς.

« Φίλοι, ὁ ἔρωσ φρονεῖ ἐμὲ, τὸν τόσῳ ἰσχυρὸν, τόσῳ γενναῖον!

« Ὡ κόρη τοῦ Μολέκ! ἀρινοῦμαι ὕπνον τῷ πεπονημένῳ μου σώματι.

« Κλαῖω τόσον, ὥστε τὰ πτενὰ θὰ ἴδωσι τὴν λύπην μου καὶ θὰ συγκλαύσωσι μετ' ἐμοῦ.

« Ἀσπάζομαι τὴν γῆν ἢν πατεῖς. Ἴσως ἡ δροσερότης σου σβέσῃ τὴν φλόγα τῆς καρδίας μου.

« Ὁραία Ἀμπλα! Τὸ πνεῦμά μου, ἡ ψυχὴ μου ἐκλείπουσιν, ἐνῶ τὸ ποιμνίόν σου εὐρίσκειται ἀσφαλὲς ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν μου.

« Εὐσπλαχνίαν διὰ τὴν ἀθλίαν μου κατάστασιν. Ἐσομαί σοι πιστὸς αἰώνως.

« Μάτην οἱ ἀντερασταὶ μου δὲν ἀγάλλονται! Οὐδεμία ὑπάρξει πλέον δι' ἐμὲ ἀνάπαυσις!»

Τοιοῦτον εἶναι ἐν περιλήψει τὸ μακρὸν καὶ περιλάλητον ποίημα τοῦ διασήμου Ἀντάρ.

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΑΡΣΑΚΗΣ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ)

Ὁ Ἀρσάκης ἐβασίλευεν ἐν Ὁρμουσ. Ἡ Ὁρμουσ ἦτο νῆσος ὠραία κειμένη ἐν τῷ Περτικῷ κόλπῳ. Τοῦτο τὸ γινώσκετε κάλλιον ἐμοῦ, ἀναγνώσκει μου, διότι τὴν μυθολογίαν, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν τὰς γινώσκετε ἐκ στήθους.

Ὁ Ἀρσάκης ἦτο διδάσκαλος τοῦ Ὁρχάνου ἐκείνου, οὗ μνείαν ποιεῖται ὁ Τάσσοσ, ἔστις πληγείσ ὑπὸ χειρὸς γυναικείας ἐρρίφθη ἐκ τοῦ ἵππου ἐπὶ τοῦ ἀμώδουσ τῆσ Συρίας ἐδάφουσ, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Βουλίων ἐποίησεν ἐνδοξὸν κατὰ κτησιν, ἀπελευθερώσας τὸν μέγαν τάφον τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἀρσάκης δὲν ἐζήτει πολεμικὰς τιμὰς, οὐδ' ἐμιμήθη τὸ παράδειγμα τοῦ πατρός του. Δὲν ἠθέλησε νὰ στῆσ τὸ μέτωπόν του με δάφνας αἵματος καὶ δὲν ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆσ πολεμικῶν φαλάγγων. Ἠγάπα τὰς γυναῖκασ, τοὺσ ἀγῶνασ, τὰ θεάματα, τὰσ πανηγύρεισ, τοὺσ χοροὺσ καὶ τὰ δεῖπνα. Τί λέγετε, ἀναγνώσται φίλιτατοι; Δὲν ἐπραττε καλῶσ;

Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ περιγράψω τὴν μεγαλοπρέπειαν ἧτισ ἐβασίλευεν ἐν τῇ Ὁρμουσ, οὐδὲ τὴν πολυτέλειαν τὴν πολλήν λέγει μόνον ὅτι ἡ χώρα αὐτὴ κατέστη τὸ κέντρον τῆσ καλαισησίας, τῆσ ἀγαλλιᾶστωσ καὶ τῆσ ἀπολύστωσ. Ἐκεῖ ἐβλεπέ τις διαπρέποντασ τῆσ τε Ἀσίας καὶ Εὐρώπησ τοὺσ ἀρίστουσ περιπλανωμένουσ ἱππότασ, τὰσ ὠραιότερασ γυναῖκασ, τὰσ περικαλλεστέρουσ ἐρσαστάσ.

Πάντα δὲ ταῦτα ἐποίει ὁ Ἀρσάκης, ὅπωσ διασκεδάζη τὴν οὐζυγόν του, ἦν ἄστι ἐν μφεύθῳ. Ἐκλεῖτο δ' αὐτὴ Εἰρήνη καὶ ἦτον ἡ ὠραιότερα νῆα τῆσ Ἀσίας. Μὴ ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου, ἀφοῦ τὸ διαβεβαῖω ἐγώ.

Χάριν αὐτῆσ συνέθησεν μονομαχίαι τινασ μεταξὺ τῶν ὑποφφῶν ἀπαιτητῶν τῆσ. Ἦσαν δ'

οὗτοι τότου πολλοί, ὥστε ἂν συγκατένευε νὰ τοὺσ νυμφευθῆ ὄλουσ, θὰ εἶχε χιλίουσ συζύγουσ. Μὴ θαυμάσητε δὲ ἂν ἀφ' ὄλουσ αὐτοὺσ προετιμήθη ὁ Ἀρσάκης, διότι εἶσ πρίγκιψ θὰ εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ὠραιότεροσ τῶν ἄλλων ἀθρώπων. Ὁ Ἀρσάκης ἦτο μάλιστα πρότυπον καλλονῆσ.

Ἐπὶ τινα χρόνον τὸ εὐγενὲσ ζεῦγοσ ἐζησεν ἐν ὁμοιοῖ ἀρμονικωτάτη, οὐδενὸσ τῶν δύο συζύζων οχλόντοσ ποτὲ ὑπόνοιάν τινα κατὰ τοῦ ἐτέρου, οὐδὲ καταληφθέντοσ ὑπὸ ζηλοτυπίασ, ἧτισ ἐστὶν ὁ σπόροσ τῶν διενέξεων. Ἦτωσ δὲ θὰ ἐξικολούθουν ὄντωσ ἀρμονικῶσ βιοῦντεσ μέχρι τέλουσ, ἂν ὁ Βεελζεβούλ, ὅστισ πάντοτε φθονεῖ τὴν εὐτυχίαν τῶν θνητῶν, δὲν παρενεβαλλε μεταξὺ τῶν τὰ ἐκτουσ κέρατα.

Ὁ Ἀρσάκης ἠγάπα ἐμπαθῶσ τὰσ μαγικὰσ τέχνασ, ὅπωσ δὲ πληρᾶ τὸν ἐκτουσ πόλον, συισωῶρευν ἐν τῇ αὐλῇ του ἀστρολόγουσ καὶ μάγουσ προλέγοντασ τὰ μέλλοντα καὶ τὴν τύχην, οἷτινεσ ὅπωσ ἀνακαλύπτωσι τὰ μύχια τῆσ καρδιάσ τῶν ἀθρώπων, μεταχειρίζοντο μέσα παραδοξώτατα. Ὁ Ἀρσάκης ἐπεθύμει νὰ ἀνακαλύπτῃ τί οἱ ἄλλοι ἐσκέπτοντο περὶ αὐτοῦ, καὶ τί ἐνέκλειον ἐν τῷ στήθει τῶν. Εἶσ λοιπὸν τῶν μάγων τούτων τῷ ἐκόμισε μυστηριώδη μαγικὸν πῖλον, ὅστισ εἶχε τὸ ἐξῆσ προτέρημα. Ὁ φέρων αὐτόν καὶ συνομιλῶν μεθ' οἰουδήποτε, ἐμάνθανε πάντα τὰ κρύφια τῆσ καρδιάσ τοῦ μεθ' οὗ ἐλάλει, διότι ἄκων οὗτοσ τὰ ὠμολόγει καὶ τὰ ἐξέθετεν. Ὁ προσνεγκῶν ὅμωσ αὐτῷ τὸν πῖλον, ἔθετο τὸν ὄρον ὅτι δὲν ἔπρεπεν ὁ Σουλτάνοσ νὰ δυσαρσασθῆ ποσῶσ ἂν χάρισ τῷ πῖλῳ ἐμάνθανε δυσᾶρστα πράγματα, οὐδὲ νὰ ἐπιβάλλῃ τιμωρίασ ἢ νὰ ζητῆ ἐκδικήσεισ. Μάλιστα ὤρειλεν οὐδὲ κἂν ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐνόησεν ἢ ἐμαβέ τι πρὸσ τὸν ἀκουσίωσ ὁμολογήσαντα αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Ἀρσάκης ὑπεσχέθη ἄλλ' ὁ μάγοσ ἀπήτησε νὰ ὀρκισθῆ, καὶ ὁ Σουλτάνοσ ὠρκίσθη. Ἀπήτησε δὲ τοῦτο ὁ ποιηρὸσ μάγοσ, διότι ἐγίνωσκε κα-

λῶσ ὅτι ἂν ὁ Ἀρσάκης ὠρκίετο, δὲν θὰ παρεβίαζε κατ' οὐδένα λόγον τὸν ὄρον του, ὃν ἐθέωρει ἱερὸν. Ἦτο δὲ εἶσ τῶν πιστοτέρων ὀπαδῶν τοῦ Προφῆτου καὶ τοι διῆγε βίον ἐκλυτόν. Ἐγίνωσκεν ἐκ στήθουσ τὸ ἥμισυ τοῦ Κορανίου καὶ κατὰ τὴν ὠρισμένην διὰ τὴν προσευχὴν ὄραν, κατέλειπε τὰσ σπουδαιοτέρασ καὶ μᾶλλον κατεπειγούσασ ὑποθέσεισ του, ὅπωσ προσευχηθῆ.

Εὐλόγητον εἶναι ὅτι ὁ Σουλτάνοσ ἐχάρη μεγάλωσ ἐπὶ τῇ ἀποκτήτει τοῦ μαγικῶ πῖλου. Ἐφεξῆσ ἐθέωρει ἐκτουσ ἀνώτερον θνητοῦ, ἀφ' οὗ κατάρθου διὰ τοῦ πῖλου ὅτι ἀπέθανεν ἀδύατον τοῖσ ἄλλοισ ἀθρώποισ. Ὡ! τυφλότησ μοιραία τῶν ἀθρώπων! Ὡ! ἐμπιστοσύνη ψευδῆσ καὶ ἀπατηλῆ! Ἐκαστοσ νομίζει ὅτι εὐρίσκει τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ ἐκπληρώσει ἐπιθυμίασ του τινὸσ, ἧτισ πολλὰκισ εἶναι τῶν δυστυχιῶν ἡ πηγὴ!

Τὴν πρώτην δοκιμὴν ἠθέλησε νὰ ποιῆσ ὁ Σουλτάνοσ ἐπὶ τινὸσ θαλαμηπόλου του, ὃν διαζόντωσ ἠγάπα. Τὸν ἀθρώπον αὐτόν ἐνεπιστεύετο μεγάλωσ καὶ εἶχε πάντοτε πρὸ' ἐκτουσ. Ἐκοιμάτο μάλιστα οὗτοσ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ τοῦ Ἀρσάκη, ὅπωσ ἡ πρόθυμοσ εἶσ πάσαν του πρόσκλησιν. Τὸ παραδοξώτερον βρωσ εἶναι ὅτι συνεχέστερον προσεκάλει τὸν θαλαμηπόλον ἢ Σουλτάνα παρὰ ὁ Σουλτάνοσ.

Ὁ Μαρτζούκ, (οὗτωσ ἐκαλεῖτο ὁ θαλαμηπόλοσ) εἰσῆρχετο εἰσ τὸ δωμάτιον τῆσ βασίλιστησ φορῶν λευκὸν κοντὸν ὑποδύτην καὶ λευκὴν περισκελίδα, ὡσ τὴν τοῦ Ἀντίνου μεθ' ἧσ οὗτοσ ἐπαρουσιάζετο ἐνώπιον τοῦ Ἀδριανου, κατὰ τινα Δατῖνον συγγραφέα. Ὁ Μαρτζούκ εἶχεν ὕφωσ ἀρρενωπὸν καὶ εὐτολμον, ὅπερ ἐπέσσυρε τὴν προσοχὴν τῆσ Εἰρήνησ. Ἄν δὲ αὐτὴ ὠμοιάζε τὴν Ἀφροδίτην, κατὰ τὴν ὠραιότητα, ὁ Μαρτζούκ κατὰ τὸ ἀρρενωπὸν σθένοσ ὠμοιάζε τὸν Ἄρην. Τὴν τοῦ Μαρτζούκ συμπάθειαν πρὸσ τὴν οὐζυγόν του ἐνόησεν ὁ Ἀρσάκης, ἀλλὰ δὲν ὠργίσθη. Ἐγέλασε μάλιστα πολλὰκισ διὰ τοῦτο εἰπὼν ὅτι δὲ-

θεωρεῖ αὐτόν ἐνοχον, οὐδὲ γρέροντα σκοποῦ ἀνοσίτουσ. Ὁ Ἀρσάκης ἐν συνόλῳ ἦτο κάλλιστοσ ἀθρώποσ. Ἄλλωσ τε δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποβῆσ ποτὲ ὅτι οὐζυγοσ ἐνόσ Σουλτάνου ἠδύνατο νὰ ἐρκοθῆ χυδαίου ἀθρώπου. Τοῦτο ἐθέωρει ὡσ ἀντικείμενον καὶ εἰσ τὴν φύσιν αὐτήν. Ὑπὸ τειοῦτων λοιπὸν ἰδεῶν ἐμφορούμενοσ, οὐδαμῶσ συνέλαβεν ὑπόνοιάν τινα κατὰ τῆσ οὐζυγοσ του ἢ τοῦ θαλαμηπόλου.

Μᾶ τῶν ἡμερῶν ἐκάθητο ἐπὶ θῶκου, ἔχων πρὸ' ἐκτουσ τὸν μαγικὸν ἐκείνον πῖλον, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Μαρτζούκ φέρων τὸν λογαριασμὸν τῶν ἐξόδων τοῦ μηνόσ. Τῷ ἐπήλθε τότε ἡ ἰδέα νὰ φορήσ τὸν πῖλον, ὅπωσ μάθῃ ἐκ τοῦ ἰδίου στόματοσ τοῦ ὑπῆρέτου τὰ ἀπόκριφα τῆσ καρδιάσ του. Τὸ ἐπραξε λοιπὸν καὶ ἐπὶ ταῖσ ἐρωτήσεσ του, ὁ θαλαμηπόλοσ ἀπήτησεν οὕτωσ.

— Μὲ ἀγαπᾶ ἡ ὠραία Εἰρήνη, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν μοι ἀποδεικνύει τοῦτο ἐλευθέρωσ. Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πλείτερον καὶ ἐμαυτοῦ εἶσ, διότι ποῦ θὰ δυνηθῶ νὰ εὐρω γυναῖκα ἀξιοτέραν τοῦ ἐρωτόσ μου; Ὁ Σουλτάνοσ δυσκόλωσ ἀποχωρίζεται αὐτῆσ; τοῦτο εἶναι τὸ χεῖριστον. Ἄν ἀνεχώρει, τότε θὰ με καθίστω εὐτυχη. Ὡ! εὐτυχῆσ ἀπουσία! Ὡ! ἡμέραι χαρᾶσ καὶ εὐδαμονίασ ἀφῆτου! Ναι, ἀγαπητῆ μου Εἰρήνη, ναι, γλοκυτάτη ἐλπίσ μου. . .

Ὁ Ἀρσάκης δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ πλείτερον. Ἐθῆλψε τὴν λαβὴν τοῦ ξίφουσ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ. . . ἀλλ' ἐθεθυμήθη ὅτι ὀργὴ καὶ ἐκδίκησι δὲν ἐπετρέποντο. Ἀφεῖλε τὸν πῖλον ἀπὸ τῆσ κεφαλῆσ του καὶ κατευνάσασ τὴν ὀργὴν του ἐφ' ὅσον ἠδύνατο, οὐδὲν ἀπέδειξε, διότι οἰοσδῆποτε ὄροσ; εἶχε μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆσ κεφαλῆσ του. Ἀφεῖλε λοιπὸν τὸν πῖλον, καὶ ὁ Μαρτζούκ διέκυψε πάραυτα τὴν περὶ τῆσ Σουλτάνασ ὀμιλίαν, καὶ ἐπανῆρχετο ὀμιλῶν περὶ τῶν λογαριασμῶν τοῦ μηνόσ.

Ὁ Ἀρσάκης ἔμεινε κατατεθοροβημένος καὶ παραζαλισμένος εἰσ τὸ ἄκουσμα. Μαγία δὲ ἀπο-

λούθως τὸν κατέλαβε καὶ λύσασ διὰ τὸ μέγα τῆς προσβολῆς. Πᾶν ἄλλο σκέπτεται ἢ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ μηρός. Διατάσσει λοιπὸν τὸν Μαρτζούκ ν' ἀπέλθῃ καὶ παραδίδεται ἔρμαιον τῶν σκληρῶν διαλογισμῶν, οἵτινες τὸν ἐβασάνιζον.

— Λοιπὸν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἐκεῖνοι οὐδ' ἐπλήρωσα εὐεργεσιῶν καὶ ἀγαθῶν, ἐκεῖνοι ἀκριβῶς εἰσὶν οἱ μᾶλλον ἀγνώμονες καὶ κηκοῦργοι; Καὶ νὰ εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ τηρῶ μουσικὸς τοὺς διαλογισμοὺς μου καὶ νὰ ὑποκρύπτω τὴν δικαίαν κατ' αὐτῶν ὀργὴν μου; Ὁρκίσθη δυστυχῶς! Εἶς δὲ Μουτουλμάνος ὀρκιζόμενος, δέον νὰ τηρῆ τὸν ὄρκον του, ὅσον ἐπαχθῆς, ὅσον σκληρὸν καὶ ἂν εἶναι τοῦτο. Τὸν ὄρκον ἐδέχθη ἐκεία βουλήσει, παραβιάζων δ' αὐτὸν, προκαλῶ τὴν θείαν ὀργὴν καὶ προσβάλλω τὴν ἱεράν μου θρησκείαν. ὦ! ὄρκε! ἡ τήρησίς σου πόσον μοὶ στοιχίζει! Ἀλλὰ δὲν σε παραβαίω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ καταβυθισθῆ ἢ Ὁρμου, ἢ Ἀσίε, ὁ κόσμος ὀλοκλήρος!

Ἐφ' ὅσον δὲ ἐπειρᾶτο ν' ἀποστρέψῃ τὴν σκέψιν του ἀπὸ τῆς λυπηρῆς εἰδήσεως ἣν ἔμαθεν, ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὴ παρίστατο περυστευμένη οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸν νοῦν του καὶ τὴν καρδίαν του καὶ καθίστα αὐτὸν περιλυπὸν. Ἄχ! ἀναγνώσταί μου! πόσον ἀπατηλαὶ εἰσὶν αἱ θάσεις τῆς εὐτυχίας τῶν ἀνθρώπων! Ὁ Σουλτάνος μας εὖρε λύπην καὶ ἀπελπισμὸν, ὅπου ἤλπιζεν ὅτι ἀγαλλίασιν μόνον θὰ εὕρισκον. Ἠλπίσεν ὅτι διὰ τοῦ μαγικοῦ πύλου θὰ ἀνεκάλυπτον εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων πίστιν πρὸς αὐτὸν καὶ εὐγνωμοσύνην, εὖρε δὲ τὸ ἀντίθετον! Πολλὰκις ἀγνοεῖ τις τί ἐπιθυμεῖ καὶ πολλὰκις μετανοεῖ διότι κατώρθωσεν ὅτι ἐπεθύμει. Μὲθ' ἡμῶν οὕτως τὴν θλίψιν του ὁ Ἀρσάκης, ἐνόμισεν ὅτι διεστέλει ἀκτινὰ τινὰ ἐλπίδος, ὡς ὁ κλυδωνιζόμενος ναύτης, ὅστις ἐν μέσῳ τῆς τρικυμίας διαστέλει ἀκτινὰ λύουσιν τὴν σκοτόμαιναν καὶ δεκνύουσιν αὐτῷ τὴν ἀπωλοθεῖσαν ὁδόν.

— Ἴσως, ἐστέπετο, ὁ μάγος (διὰ τίνος λό-

γον, ὁ Κύριος μόνον γινώσκει) ἔκαμεν ὥστε ὁ Μαρτζούκ νὰ ὀμιλήσῃ κατὰ τῆς συζύγου μου δίκην ψιττακοῦ. Ἴσως εἶναι ἴδιον αὐτῶν τῶν μάγων νὰ κἀμνουν ὥστε νὰ ὀμιλῆ τις ἄλλα καὶ ἄλλα ὁ ἀκούων ν' ἀντιλαμβάνηται. Ἴσως... τίς οἶδε;... τὸν Μαρτζούκ δὲν ἐνόησα καλῶς. Ἴσως ἐκεῖνος δι' ἄλλην ἐλάλει Εἰρήνην, καὶ γὰρ ὑπέθεσα ὅτι ὀμιλεῖ περὶ τῆς συζύγου μου.

Ἐνῶ μὲ τοιαῦτα ὄνειρα καὶ τοιαύτας χιμαίρας ἐδοῦκόλει τὴν τεταραγμένην αὐτοῦ φαντασίαν καὶ τὴν πραγματικότητά τῆς δυστυχίας του ἀντικαθίστα διὰ φανταστικῆς ἐλπίδος, ἐνεφανίσθη αἴφνης ἡ Εἰρήνη, ἥτις τῷ ἐφάνη παρά ποτε ὠραιότερα.

Λευκὸν λινὸν ὕψωμα ἔφερε περὶ τὴν κόμην τῆς μετὰ μαγευτικῆς ἀρελείας, κηκοσμημένον ὑφ' ὠραίων κοραλλίων καὶ μαργαριτῶν, ἐνῶ εὐρὺς χιτὼν ἐκάλυπτε τὰ ἀλαβάστρινα μέλη τῆς. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐνδυμασίας καλεῖται ἐπὶ τὸ γαλλικώτερον *déshabillé*, συνεχῶς; δὲ καὶ *bon ton*.

Ἄν ἡ Εἰρήνη ἐλάμβανε μέρος εἰς τὸν ἐντιμὸν συναγωνισμὸν τὸν κριθέντα ὑπὸ τοῦ Φρυγῆ ποιμένος; ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης, πρὸς ἀπόκτισιν τοῦ μήλου, αἱ Θεαί, περὶ ὧν θὰ ἠκούσατε πολλάκις νὰ γίνεταί λόγος, ἀφύκτως θὰ ὑπεχώρουν ἐνώπιόν τῆς καὶ, ὑπ' αἰσχύνης καταλαμβανόμεναι, θὰ ἐκρύπτοντο.

ὦ Εὐρωπαϊαί Κυρίαί, ὦν οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ὠραιότητα, δὲν ἐννοῶ νὰ παραβᾶλω τὴν καλλονὴν τῆς Εἰρήνης πρὸς τὴν ἰδικήν σας, διότι τὸ παραβάλλειν δὲν εἶναι εὐπρεπές. Ἐλάστη ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν τῆς καλλονὴν καὶ ἐκάστη δέον ν' ἀποδίδῃ τις τὸ αὐτῇ ἀνήκον. Ἐκεῖνη ἦτο Ἀνατολικὴ καλλονή, ἡ ἰδική σας εἶναι καλλονὴ Δυτικῆ.

Ἄμα ὡς εἶδεν αὐτὴν ὁ Ἀρσάκης, πείσμα, ζηλείαν, ὀργὴν, αἰσχος καὶ ἔρωτα ἠσοθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἀλλ' ἐκεῖνη σταθερὰ καὶ μὲ ὑ-

φος τρυφερόν τὸν πλησιάζει καὶ τῷ ἐπιθέτει φίλημα εἰς τὰ χεῖλη.

Ὁ ἔχων ἐρωμένην ἢ σύζυγον ὠραίαν ἀλλ' ἄπιστον, ἄς τεθῆ εἰς τὴν κρίσιμον ἐκείνην θέτιν τοῦ Ἀρσάκη, καὶ ἀπεκδυόμενος πάσης μεροληψίας, ἄς κρίνῃ. Ἀπειτία... ἀγανάκτησις... ὄρκος... ἔρωτος... ἐνδίκησις... ὅλα αὐτὰ εἰσὶ τέλος πάντων πράγματα ἄσχημα. Σύζυγος λοιπὸν συγχρόνως ὁ Ἀρσάκης, ἀφοσιωμένος ἐραστῆς καὶ ἠπατημένος Ἡγερῶν, κύψας, ἠσπάσθη καὶ αὐτὸς, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ πολλῆς θερμότητος, τὴν Εἰρήνην, ἥτις προσβάλλεται ἐπὶ τῷ τρόπῳ τούτῳ τοῦ ἀσπάζεσθαι τοῦ συζύγου τῆς, ἀποσπᾶται αὐτοῦ, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς τοξεύοντας φλόγας ὀργῆς, τῷ ὀμιλεῖ ὡς ἐξῆς.

— Οὕτω λοιπὸν ἀνταποκρίσεαι εἰς τὸν ἔρωτά μου; Βεβαίως ἀνόςονται τεκταίνεις κατ' ἐμοῦ καὶ ὑποκρύπτεις ἐν τῇ καρδίᾳ. Τίς ἐστὶν ὁ οἷτιος τῆς ἀλλαγῆς ταύτης τῶν αἰσθημάτων σου; Ἡ ψυχρότης σου ὑποδήλοῖ ἀπιστίαν...

Βαθμηδὸν ἡ ὀργὴ τοῦ Ἀρσάκη κατηνάζετο ἐφ' ὅσον ἡ Εἰρήνη ὀμιλεῖ. Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν ὁ Σουλτάνος,

— Ἀφοῦ ἡ ἀπιστία εἶναι τι ἀφρημένον, πῶς νὰ βεβαιωθῶ περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς; Πῶς νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν;... Ἄχ! ἂν αὕτη εἶναι ἀθῶα;... Στοιχηματίζω ὅτι τοιαύτη εἶναι. Αἱ ἐνοχοὶ δὲν ὀμιλοῦσι τοιοῦτοτρόπως. Οἱ Μάγοι πολλάκις βοηθοῦνται ὑπὸ φασμάτων καὶ διαβόλων. Δὲν εἶναι λοιπὸν παράδοξον ἂν πνεύματα τόσῳ κακοποιᾶ καὶ κακοθρῆγα, ψευδῆ φύσει καὶ ἀπατηλὰ, διασκεδάζουσι σκληρῶς ἐξαπατῶντα τοὺς ἀτυχεῖς ἡμᾶς πιστούς...

— Δειλῶς λοιπὸν τῇ ἐθώπευσεν τὴν χεῖρα καὶ εἶτα τὰς παρειάς. Ἀλλ' αὕτη ἀπέριπτε τὰς θωπείας του. Ἠτοιμάζετο λοιπὸν νὰ ἐνώσῃ τὸ στόμα του μὲ τὸ ἰδικόν τῆς, ὅπως ἀσπαζόμενος αὐτὴν θερμῶς, ἱκανοποιήσῃ αὐτὴν, καὶ σχεδὸν τὸ φίλημα ἤρξατο ἐκφεύγον τῶν χειλέων του, ὅτε παρατηρεῖ τὸν μαγικὸν πύλον. Ἐσκέφθη λοιπὸν

νὰ φορέσῃ αὐτὸν, ὅπως ἰδῆ τί τὸ δαιμόνιον θὰ κάμῃ τὴν Εἰρήνην νὰ εἴπῃ, ἐλπίζων ἁπῶς ὅτι πιθανὸν νὰ ἐμάνθονε περ' αὐτῆς καὶ αὐτὴν τῆς τὴν ἀθωότητα. Αὕτη ἦτο ἡ μόνη ὁδὸς ἣν ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ, ὅπως διασκεδάσῃ τὰς ἀμφιβολίας του καὶ ἐπανακτήσῃ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς. Δαμβάνει λοιπὸν τὸν ἐρίτιμον πύλον καὶ ἐτοιμάζεται νὰ θέσῃ αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἀλλ' αἴφνης σταματᾷ, καὶ κρατεῖ τὸν πύλον αἰωρημένον.

— Ἐὰν, ἐσκέφθη, ἡ ἀμφιβολία τῆς ἐνοχῆς τῆς με προσβάλῃ, τί θὰ συμβῆ ἂν αὕτη ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴν τῆς πληρέστατα; Κακὸν ἀβέβαιον, θέλει μεταβληθῆ τότε εἰς κακὸν βέβαιον καὶ πραγματικόν. Ἀλλ' ἡ σκληρὰ ἀμφιβολία εἶναι τάχα ὀλιγώτερον ἀνυπόφορος; Νὰ φορέσω λοιπὸν αὐτὸν ἢ νὰ μὴ τὸν φορέσω;...

Ἐνῶ οὕτως ἀμφισβητοῦν διέκειτο ὁ Ἀρσάκης, ἡ Εἰρήνη παρετήρει αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον, ἀγνοοῦσα τί τῷ συμβαίνει. Ἐφαίνετο ὡς ἠθοποιῶς Ἰταλικοῦ κωμικοῦ μελοδράματος, περιστάτων ἄφωνόν τινα σκηρῆν. Τέλος πάντων, συνελθὼν, ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ τῶν ἀμφιβολιῶν.

— Ἀφοῦ πρόκειται νὰ ὑποφέρῃ τις δεινόν τι, διότι τοῦτο ἐγράφη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν οὐρανοῖς, ἄς ὑποφέρῃ αὐτὸ, ἀλλ' ἄς ὑποφέρῃ τὸ ἀληθές δεινὸν καὶ οὐχὶ δεινὸν ὑποθετικόν καὶ ἀμφίβολον.

Καὶ οὕτω λέγων, ἐφόρσε τὸν πύλον μετὰ θέρους ἀξίου θαυμασμοῦ.

Ἡ Εἰρήνη τότε ἐξήμεσε πάντα τῆς καρδίας τῆς τ' ἀπόκριμα. Τοιοῦτοτρόπως αἱ δαιμονιζόμεναι, οἱ ἐνθουσιαστικοὶ Προφήται, αἱ Κασσάνδραι, αἱ Πυθίαι, εἰ τοῦ Ἀμμωνος ἱερεῖς, οἱ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὰ μαντεῖα τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δήλου, ἀπεκάλυπτον τὰς θείας βουλήσεις τοῖς θνητοῖς.

— Ὁ Μαρτζούκ ἐκεῖνος, ἔλεγε, πάντοτε παρίσταται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅχι διὸ δὲν ἀγαπῶ τὸν Ἀρσάκην ὅσον ἐνεστί γυναῖκα; ν' ἀ-

γαπᾶ τὸν ἐαυτῆς σύζυγον, ἀλλ' ὁ Μαρτζούκ ἔχει τι τὸ ὁποῖον, ἀγνώστικόν, μοι ἀρέσκει. Ἔχει φυσιογνωμίαν ἐκφραστικὴν καὶ καλλονὴν ἀνέκφραστον. Ἔχει δὲ ἀρρενωπότητα ἐλκύνουσαν καὶ καταθέλγουσαν.

Ἡ Βιρηνή, ἔχουσα ὡς θέμα τῆς οὐμίας τῆς τὸν Μαρτζούκ, ἐπειράτο νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀπιστίαν ἀνάγκην, σύστημα, πολλὰ προτάσσουσα σοφίσματα. Ὁ Ἀρσάκης ὅμως ἐταράσσετο, ὡχρία, ἔτρεψε. Κατέπνιγεν ὅμως τὴν ὀργὴν του, πιστὸς εἰς τὸ ἀπαράχτατον τοῦ ἱεροῦ τοῦ ὄρου. Ἡ Βιρηνή ἐξηκολούθει:

— Γινώσκω πόσον ὁ πτωχὸς Μαρτζούκ μ' ἀγαπᾶ, οὐδ' εἶμαι ἀναίσθητος εἰς τὸν ἔρωτά του, διότι ἡ ἀναίσθησις καὶ ἡ σκληρότης δὲν εἶναι αἰσθητὰ εὐγενούς γυναικός. Ὁ ἄνθρωπος δέον πάντοτε νὰ ᾖ εὐγνώμων. Δεικνύουσα σκληρότητα καὶ μὴ ἀνταποκρινομένη εἰς τὸν ἔρωτά του, θὰ ἀπεδείκνυσον ὅτι εἶμαι ἀγνώμων καὶ ἄκαρδος.

Ὁ Ἀρσάκης, ἀκούων τὴν Βιρηνὴν ὁμολογοῦσαν τὴν παρεκτροπὴν τῆς διὰ τοῦ ἰδίου τῆς στόματος, ἀνευ αἰδοῦς καὶ ἀσυστόλως, συνεδύασε τὰς ὁμολογίας αὐτῆς τε καὶ τοῦ Μαρτζούκ, καὶ ἐγένετο ὅτε μὲν ὡχρὸς, ὅτε δὲ κυανοῦς καὶ ὅτε πράσινος. Τέλος ἀπώλεσε τοῦ λογικοῦ του τὸ νῆμα καὶ ἠδυνάτει πλέον νὰ σκεφθῇ.

Ἐν τῇ παρακειμένη αἰθούσῃ ὑπῆρχεν ἐξώστης, ἐν ᾧ ὁ Σουλτάνος ἐκάθητο πρὸς τὴν ἐσπέραν, ὅπως ἀναπνέῃ τὴν οὐραν τῆς θαλάσσης, (διότι ἔβλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν ὁ ρηθὲς ἐξώστης). Βῆξήθη λοιπὸν ὁ Ἀρσάκης εἰς τὸν ἐξώστην ἐκείνον καὶ ἐν τῇ ταραχῇ καὶ τῇ παραφροσύνῃ του, ἔρριψε τὸν μαγικὸν πῖλον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ Βιρηνή, βλέπουσα τὸ κίνημα τοῦτο, διέκοψε τὴν οὐμίαν τῆς καὶ ἐστατικῇ παρετήρει τὸν σύζυγόν της. Ὁ πῖλος ἐν τούτοις ἐπλεεν ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Πρωτεῖς, Νηρηίδες, Σειρήνες, Γλαῦκοι καὶ Τρίτωνες, ὡς καὶ πάντα τῶν ὑδάτων Νύμφη, σπεύσατε νὰ διασώζητε τὸν ἐρίτιμον πῖλον, ὅ-

πως μὴ βυθισθῇ. Μέγα θὰ ᾔητο ἀτύχημα ἂν ἀπώλετο τὸσφ παρὰδοξον ἀπόκτημα. Σώσατέ το πρὶν ἢ καταπῆν αὐτὸ ἢ ἄβυσσος καὶ ἀπωλεσθῇ τὸσφ μεγάλη ἀξία. Λάβετε οὐτὸν, ὦ θαλάσσια πνεύματα, καὶ κάμετε ὥστε νὰ ποιήσῃ τὸν γυῖρον, ἐπισκεπτόμενος πρῶτον τοῦ Σουλτάνου τῆς Ἀσίας, καὶ εἶτα τὰς Εὐρωπαϊκὰς αὐλάς. Πόση θὰ ἀνακαλύψῃ παρατρέγωδα! Ἄλλ' ἀεὶ τηρήσῃ σιγὴν, ἀεὶ μὴ ποιήσῃ λόγον περὶ τῶν προδοσιῶν τῶν ἐστεμμένων γυναικῶν καὶ τῶν ραδιουργιῶν καὶ προδοτικῶν σχεδίων πονηρῶν αὐλικῶν καὶ Ὑπουργῶν. Ἄς εἰσελθῇ ἔπειτα εἰς τὰς πρεσβείας εἰς τὰ ἀνακτοβούλια, εἰς τὰς διπλωματικὰς συνδιασκέψεις, ἐνθα ὑπάρχουσιν οἱ ἐκλεκτοὶ τῶν ἡγεμόνων οἱ συζητοῦντες τὰ συμφέροντα τοῦ κόσμου καὶ ἐμπορευόμενοι τοῦ ἀδυνατοῦ καὶ τεθλόμενου καὶ οἵτινες διὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς δολιότητος καλύπτουσι τὰ ἔνοχα αὐτῶν σχέδια. . . . Ἀλλὰ. . . σιγὴ βασιλεύει ὡς βλέπω ἐν τῇ θαλάσσῃ, τὰ δ' ἐνούσια πνεύματα δὲν ἐξέρχονται ἀπὸ τῶν ἄντρων αὐτῶν! Ὁ μαγικὸς πῖλος ἐν τούτοις ἰδοὺ ἀπορροφᾷ ἱκανὸν ὕδωρ καὶ . . . ἀλλοίμονον! καταβυθίζεται εἰς τὴν ἄβυσσον!

Ὡ εἰλικρινεῖς ἄνθρωποι, ποθοῦντες πάντοτε τῆς ἀληθείας τὴν εὑρεσιν, κλαύσατε τὴν ἀπώλειαν τοῦ πῖλου, ὅστις δὲν θὰ ἐπκνίδη πλέον τὸν ἥλιον. Δὲν θὰ ἐξίζητε πλέον δι' αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων, εἰς ὧν τὰ χεῖλη ἐπικαθῆται ἀενάως τὸ ψεῦδος. Ὁ εἰλικρινὴς ἄνθρωπος ἐφεξῆς θὰ καταγελάται, ὁ δὲ πλειότερον ἀπατιῶν καὶ ψευδόμενος θὰ ἐκτιμᾶται!

Παρὰ τὴν Ὀρμους ἠλιεύοντο μαργαρίται. Ὁ γενναῖος δῦτης ὁ φθάνων ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, ὅπως ἀνασῶρ μαργαριτοφόρους κογχύλας, πόσον εὐτυχὴς θὰ ᾔητο ἂν ἀντὶ τῆς πολυτιμωτέρας κογχύλης, ἀνέσσυρε τὸν πῖλον αὐτόν!

Ὁ Ἀρσάκης ἐν τούτοις ἐκ τῆς θλίψεως καὶ μανίας συνεστρέφετο δίκην ὄφρος, τὸ δ' αἶμα αὐτοῦ ἐπάγωνεν ἐν ταῖς φλεβίαις του. Οἱ ὀφθαλμοί

του ἐσκοτοδίνιασαν καὶ τέλος ἐπέσειν ἀναίσθητος χαμαί. Ἡ Βιρηνὴ ἐξεπλάγη ἐπὶ τῷ θεύματι, ἐταράχθη, καὶ ἐφόιαζεν εἰς βοήθειαν τοῦ ἐν τῇ ὑψηροσίᾳ τῆς, ἀγνοοῦσα τὸν λόγον τοῦ παθήματος τοῦ συζύγου της. Σπεύδουσι λοιπὸν οἱ ἐν τῷ Ἀνακτόρῳ, καὶ ἄλλοι ἐρράντιζε μὲ ψυχρὸν ὕδωρ τὸν Ἀρσάκη, ἄλλοι ἐπρόσφερον αὐτῷ ὄζον νὰ σπρανθῇ, ἄλλοι τῷ προσήνεγκεν ἀρωματῶδεις οὐσίας, ἄχρις οὗ τέλος συνῆλθεν. Ὁ χρόνος καὶ ἡμιθανὴς ἐστρεψε περὶ τὸ βλέμμα καὶ ἐδείκνυσεν ὅτι ἐφοβείτο καὶ αὐτὸ τῆς ἡμέρας τὸ φῶς. Πάλλει, τρέρει, καὶ ἀναλογιζόμενος τὸ συμβᾶν, βυθίζεται εἰς λύπην βαθυτάτην. Μάτην οἱ αὐλικοὶ πειρῶνται ν' ἀποσπᾶσιν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀπελπισίας του. Τὰ πάντα ἐτέθησαν εἰς ἐνεργεῖαν ὅπως ἀνακτήσῃ τὴν πρώτην αὐτοῦ εὐθυμίαν, ἀλλ' ἀνευ ἀποτελέσματος! Βαθυτάτη μελαγχολία ἐβασιλευεν ἐν τῇ αὐτῇ τῆς Ὀρμους, ἀντὶ τῆς πρῶτης ἰλαρότητος καὶ χαρᾶς, διότι καὶ μόνον νὰ ἐβλεπέ τις τὸν Σουλτάνον, θὰ ἤσθάνετο οἶκτον καὶ θλίψιν.

Ἐν τούτοις ἡ Βιρηνή, ἡ αἴτιος τῶν δεινῶν του, πειράται διὰ τῶν συνήθων τρυφερῶν της ἐκφράσεων καὶ τῶν ἠδῶν της τρόπων νὰ παρηγορήσῃ τὴν θλίψιν του. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἄφωνος ἀτινίζει αὐτὴν καὶ μὲ τρίμουσαν χεῖρα τὴν ἀπωθεῖ, καθιστάμενος μελαγχολικώτερος ἢ πρὶν.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ.

Ὁ Δουμάς ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν αὐτοῦ δημοσιεύει μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ἰδιαιτέρα καὶ τέως ἀγνωστα περιστατικὰ τοῦ βίου τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ, ὅστις ἐθυσίασεν ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ἐχοντα ὡς ἐξῆς.

Ἐν Βενετίᾳ ἐξετυλίχθη ἡ μυθιστορία τοῦ βίου του, διότι ἐκεῖ ἐζήσεν ὁ ποιητῆς ἐν τῷ μέσῳ τριῶν ἐρωμένων, ἀντι-

προσωπευουσῶν τὰς τρεῖς κλάσεις τῆς κοινωνίας. Ἡ μὲν ἐκαλεῖτο Μαργαρίτα, ἡ δὲ Μαριάννα. Τὴν τρίτην δὲν τὴν ἐνθυμοῦμαι. Οἱμοὶ! ἡ ἀπιστοτέρα αὐτῶν ὑπῆρξεν ἡ τρίτη, ἥτις ἦν μεγάλη κυρία. Καὶ ὅμως ἐκείνην ἠγάπησε πλειότερον πάσης ἄλλης, καὶ τῆς δεσποινίδος Σαμπῶρ καὶ τῆς Καρολίνης Λάμπ.

Παράδοξον τῇ ἀληθείᾳ! ἡ γυνὴ αὐτῆ καὶ σήμερον ἔτι, ἦτοι μετὰ παρελευσιν τριάκοντα καὶ τριῶν ὄλων ἐτῶν, εἶναι ἀξιολάτρευτος! ἐγνώρισα αὐτὴν ἐν Ρώμῃ. Ἡ καλλονὴ τῆς ἦν θαυμασία! εἴαν τε ὠμίλει, εἴαν τε ἐσίγα, εἴαν τε ἐθεᾶτο ἢ ἐθάδιζεν ἢ ἐκάθητο, ἦτον ὡραία. Ἐζῆ ἐν τῇ ἀναμνήσει τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ὃν ἠγάπησεν. Ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ὁ ἔρωσ τῆς ἐκεῖνος ἀπετέλει τὸ μόνον φωτεινὸν τοῦ βίου της σημεῖον καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ στρεφομένη δὲν συνήντα ἡ σκότος. Ἐάν τότε ἐγράφων περὶ αὐτῆς, θὰ τῇ ἀπέδιδον ἐν ὄνομα, θὰ ἐδιηγούμην τοῦς μετ' αὐτῆς περιπάτους μου ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς Σελήνης, ἐν τῇ Ἀγορᾷ ἢ τῷ Κολοσσαίῳ, καὶ θὰ ἐπανελάμβανον ὅ,τι μοὶ ἔλεγεν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐρειπίων, ἐνθα περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐλάλει ἢ περὶ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ὅστις μετ' αὐτῆς ἐκάθησεν ἢ περιεπάτησεν, ὅπου ἐκαθήμεθα ἢ ἐπεριπατοῦμεν. Ἀλλὰ νῦν. . .

— Ὁ κυρία!.. τῇ εἶπον, διατι ἐφέρθητε ἀπίστως πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ποιητοῦ; Λέγετε ὅτι ὑπῆρξετε ἐρωμένη τοῦ Βύρωνος. Δὲν ᾔητο τοῦτο τίτλος ὡραῖος, ὡραιότερος παντὸς ἑτέρου; Ὡ! ἂν ἀπετόλμων νὰ τῇ εἶπω ὅ,τι ὁ Δεγιαζέ εἶπέ

ποτε τῷ Γεωργίῳ περὶ Ναπολέοντος...
Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Βύρων ἔνεκα ὄλων
αὐτοῦ τῶν φαντασιοπληξιών, μανιῶν,
ὑπερβάσεων, δὲν ἀπέβαινεν εὐάρεστος
ἐραστής. Ἀλλὰ τότε ἔδει ἢ πρὸς τὸν
Βύρωνα πίστις νὰ ἐκλείπη πρὸ τοῦ θά-
νάτου του καὶ οὐχὶ μετ' αὐτόν.

Τῇ αὐτοκρατείᾳ Ἰωσηφίνη ἀφέθησαν
αἱ ἀμαρτίαι τῶν Τουίλλερι, ἀλλ' αἱ ἀπι-
στίαί τῆς Μαρίας Λουίζης ἐν Πάρμα
δὲν ἐσυγχωρήθησαν.

Ἐν Βενετία συνέγραψεν ὁ Βύρων τὸν
Μαρῖνον Φαλιέρον, τοὺς δύο Φωσκάρις,
τὸν Σαρδανάπαλον, τὸν Κάιν, τὴν Προ-
φητείαν τοῦ Δάντου, καὶ τὸ Γ' καὶ Δ'
ἄσμημα τοῦ Δὸν-Ζουάν.

Εὐρίσκειτο ἐκεῖ κατὰ τὸ 1820 καὶ
1821. Ὅταν ἡ Νεάπολις ἐπανέστη,
ἔγραψε πάραυτὰ τοῖς Νεαπολιτανοῖς,
λέγων αὐτοῖς ὅτι τοῖς προσφέρει τὸ θα-
λάντιον καὶ τὸ ξίφος του. Ὅταν ὁ Φερ-
δινάνδος ἐπανέκαμψεν ἐκ Σικελίας, ὅταν
οἱ κατάλογοι τῶν προγραφῶν ἐπλημμύ-
ρισαν τὴν Ἰταλίαν, ἐγεννήθη ὁ φόβος
μὴ καὶ ὁ Βύρων ἐξορισθῆ ὡς οἱ ἄλλοι.
Οἱ πτωχοὶ τῆς Ραβέννης, δι' ἀναφορᾶς
τῶν πρὸς τὸν Καρδινάλιον, ἐξητήσαντο
ἵνα ἐπιτραπῆ αὐτῷ ἢ ἐν Ραβέννη δια-
μονῆ. Διότι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ προσε-
νεγκῶν τοῖς Νεαπολιτανοῖς 4000 εἰκο-
σάφραγκα, ὑπῆρξε διὰ τοὺς πτωχοὺς
τῆς Βενετίας καὶ τῶν περιχώρων ἀνεξάν-
τηλος πηγὴ ἐλέους. Οὐδέποτε πτωχὸς
ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα εἰς μάτην. Ὅπου
καὶ ἂν μετέβαινεν ὁ Βύρων, ἄφινεν ἔχνη
τοῦ πυρός, ὅπερ θάλλπει, θερμαίνει ἢ πυρ-
πολεῖ.

Τῷ 1821 ἐγκατέλειπε τὴν Βενετίαν,

ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἐθε-
άθη περιπατῶν, ἵνα μὴ ἀποκαλύψῃ ταῖς
καλλοναῖς τῆς πόλεως τὴν μικρὰν τοῦ
ποδός του δυσμορφίαν καὶ μετέβη εἰς
Πίζαν. Ἐκεῖ δύο νέαι θλίψεις ἀνέμενον
αὐτόν. Ὁ θάνατος φυσικῆς τινος κόρης
του, ἧς τὸ πτώμα ἀπέστειλεν εἰς Ἀγ-
γλίαν, καὶ ὁ τοῦ φίλου του Σέλλεϋ, ὁ-
στις ἐπνίγη μεταβαίνων ἐκ Λιθόρνου εἰς
Λέριτζι.

Τὸ πτώμα τοῦ Σέλλεϋ ἀπεφάσισε νὰ
καύσῃ κατὰ τὸ ἔθιμον τῶν ἀρχαίων χρό-
νων, ἵνα προλάβῃ τὰς ἐριδας, αἵτινες θ'
ἀνεφύοντο μεταξὺ τῶν Ἰταλῶν ἱερέων
περὶ τῆς ταφῆς του.

Ἐκ Πίζης μετέβη εἰς Γένουαν, τὴν
πεπτωκυῖαν τῆς μεσογείου Βασιλίδας. Ἐκεῖ
συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν
Ἑλλάδα καὶ νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς Νιόβης
ταύτης τῶν ἐθνῶν, ὡς ἀπεκάλει αὐτήν,
ὅ,τι ὑπὲρ τῆς Νεαπόλεως δὲν ἔπραξε.

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1823 συνῆψε σχέ-
σεις μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς προσωρινῆς
Κυβερνήσεως καὶ περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου
ἐγκατέλειπε τὴν Ἰταλίαν.

Ἡ φήμη του ἐμεγαλύνετο ὁσημέραι
κατὰ τε τὴν Γαλλίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ
αὐτὴν τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ ἐξῆς γεγονός
δύναται νὰ παράσχῃ ιδέαν τοῦ ὕψους τῆς
φήμης ταύτης. Ἐξερράγη ἀνταρσία ἐν
τινὶ ἐπαρχίᾳ τῆς Σκωτίας, ἐν ἣ ὑπῆρ-
χον τὰ κτήματα τῆς μητρὸς τοῦ ποιη-
τοῦ. Οἱ ἀντάρται ὤφειλον νὰ διέλθωσιν
ἐξ αὐτῶν. Ἀμα ὁμως ἐφθασαν εἰς τὰ
ὄριά των, συνεφώνησαν νὰ διέλθωσιν
ἀνὰ εἰς, ἵνα μὴ θλάψωσιν αὐτὰ, ἀλλὰ
χαράξωσιν ἐπὶ τῶν χόρτων στεγνὴν μό-

νον ἀτραπὸν. Ἡ εὐλάβεια αὕτη ἦτο εἰς
ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συμπεριφορὰν τῶν
ἀνταρτῶν ἀπέναντι ἄλλων γειτονικῶν
κτημάτων, ἅπερ ἀνηλεῶς κατέστρεψαν.
Τὸ γεγονός τοῦτο ἀνέφερε πάντοτε ὁ
Βύρων μεθ' ὑπερηφανείας.

Πρὶν ἢ ἀπέλθῃ ἐξ Ἰταλίας, ἔγραψεν
ἐν τῷ περιθωρίῳ βιβλίου τινός, ὅπερ τῷ
ἐδάνευσαν, τὰ ἐξῆς:

«Ἐὰν ὅ,τι λέγεται περὶ ἐμοῦ εἶναι ἀ-
ληθές, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἐπανίδω τὴν
Ἀγγλίαν ἀλλ' ἂν εἶναι ψευδές, ἡ Ἀγ-
γλία δὲν εἶναι ἀξία νὰ μ' ἐπανίδῃ».

Ἄλλως τε αἱ προαισθήσεις του τῷ ἔ-
λεγον ὅτι ἀφῆκε διὰ παντός τὴν πατρίδα
του. Ἡ Λαίδη Βλέσιγκτων μοι ἐδιηγήθη
ὅτι ἐν Γενούῃ τῇ εἶπεν ὁ Βύρων τὴν προ-
τεραίαν τῆς ἀναχωρήσεώς του:

— Ἐσμέν νῦν ἡνωμένοι, ἀλλ' αὔριον
θὰ χωρισθῶμεν, ἴσως διὰ παντός. Ἐχω
τι ἐδῶ, (καὶ ἐδείκνυε τὴν καρδίαν του),
ὅπερ μοι λέγει ὅτι εἶναι ἡ ὑστάτη φορὰ
καθ' ἣν βλέπομεν ἀλλήλους. Μεταβαί-
νων εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν θὰ ἐπανακάμ-
ψω πλέον!

Φοβερά προαισθήσεις!-.....

ΠΟΙΚΙΛΑ

Νέα καταμετρήσεως μέθοδος. — Λοχία!
ἔλεγε Γάλλος στρατιώτης πρὸς τὸν ὑπαξιωμα-
τικόν του, πόση εἶναι ἡ ἀπὸ Παριτίους εἰς
Βερολίνον ἀπόστασις;

— Ἡ ἀπόστασις, ἀπήντησεν ὁ εὐφυὴς ὑπα-
ξιωματικὸς, εἶναι ἐπάνω κάτω 350,000 χι-
λιῶν ὀπλιτῶν.

Παράδοξος οἰκονόμος. — Φιλάργυρος τις,

ἀπελπισθεὶς διότι τὰ τρόφιμα ἦσαν ὑπερτιμη-
μένα, ἀπεφάσισε νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν δαπά-
νην, αὐτοκτονούμενος.

Ἐσκέφθη πρῶτον ποῖον μέσον αὐτοκτονίας
εἶναι τὸ οἰκονομικώτερον. Οἱ ἄνθρακες, ἦσαν
ὑπερτιμημένοι. Οὐδὲ κὰν ἐσκέφθη νὰ προβῆ
εἰς τοιαύτην δαπάνην. Τὸ σχοινίον... μάλιστα!
Δὲν ἀπητεῖτο μέγα ἐξοδόν. Ὀλίγον σχοινίον
ἤρκει νὰ πνίξῃ αὐτόν. Ἐν τῇ οἰκίᾳ του δὲν
εὔρε τοιοῦτον παλαιὸν οὐδαμοῦ. Ἠναγκάσθη
τότε νὰ ἀγοράσῃ. Τῷ ἐζήτησαν 30 λεπτά.

— Τριάκοντα λεπτά! ἐφώνησεν ὁ φιλάρ-
γυρος. Προτιμῶ νὰ ζήσω! Ὅλα ἀκριβὰ καὶ
ὑπερτιμημένα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, μὴ ἐξαι-
ρουμένου οὐδ' αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

Ἀνθρώπινοι πρόδοι. — Οἱ πόλεμοι μέ-
χρι σήμερον οὐδὲν ἄλλο ἐπέφερον ἢ καταστρο-
φὴν καὶ ἐρήμωσιν. Ἐχουσιν ὁμως καὶ αὐτοὶ
τὰς προόδους των. Ἐφευρίσκουσι μηχανὰς πο-
λέμου, καταστρεπτικὰς μὲν, ἀλλὰ πάντοτε
δυναμένας νὰ κληθῶσιν ἐφευρέσεις.

Ὁ Κριμαϊκὸς πόλεμος ἐγέννησε τὸ θωρη-
κτὸν πλοῖον καὶ τὸ αὐλακωτὸν τυφέκιον.

Ὁ Ἀμερικανικὸς πόλεμος τὰς τορπίλλας
καὶ τοὺς μονότορας.

Ὁ Αὐστρο-Πρωσικὸς τὸ ὀπισθογεμὲς κα-
νόμιον καὶ τὸ βελονωτὸν τυφέκιον.

Ὁ Γαλλο-Γερμανικὸς τὴν μυδραλιοδόλον
καὶ τὸ Σασσεπέω.

Συγχώρησόν με. — Ἀγνή καὶ ἀληθὴς δέ-
σποινα ἡ ἀγγλίς, εἶναι τὸ ἰδεώδες τῆς συζύ-
γου. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι καὶ ἐξαιρέσεις τοῦ
κανόνος. Ἐανθ' τις καὶ μυροδέσσα ἐξαιρέσις
τοῦ κανόνος ἐνυμφεῖθαι πρὸ τινος πλούσιου
κτηματίαν τῆς Αἰθιοπίας. Ἀλλ' ἡ ἔνωσις τῶν
δύο τούτων νέων ὑπῆρξε γόνιμος σκανδάλου.
Αἰφνης κεραυνοδόλος ἀσθένεια κατέλαβε τὴν
κυρίαν, ἧτις, φοβουμένη προσεχῆ θάνατον, κα-
λεῖ παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της τὸν σύζυγόν

της και εξομολογουμένη τὰ σφάλματά της, αἰτείται παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν.

— Σὲ συγχωρῶ, ἀπαντᾷ φλεγματικῶς ὁ σύζυγος, ἐπὶ τῷ ὄρφ ὅμως νὰ μὲ συγχωρήσης και σύ.

— Διατί;

— Διότι γινώσκων τὰς παρεκτροπὰς σου σὲ ἐδηλητήριασα και θ' ἀποθάνης... Συγχωρήσου με λοιπόν.

Ἀγγλικὴ σταϊκότης. — Δύο σύζυγοι μετέβησαν εἰς Ἑλβετίαν. Ἐκεῖ συνήντησαν Ἀγγλον, μεθ' οὗ συνέδεσαν σχέσεις και ἐξηκολούθησαν τὸ ταξιδιὸν των ἀλλοχού. Ἡμέραν τινὰ ἡ κυρία κατελήφθη ὑπὸ ἄλγους τῶν ὀδόντων. Τὴν νύκτα οἱ πόνοι ἐγένοντο δριμύτεροι. Ἀπεφάσισε λοιπόν νὰ σπεύσῃ ὁ σύζυγός της πρὸς εὔρεσιν ὀδοντοῦ τῆς οὐλοῦντα, ἵνα ἀποσπάσῃ τὸν ἀλγοῦντα ὀδόντα τῆς οὐλοῦντα. Μετὰ μόχθους πολλοὺς εὔρεν ἕνα περὶ τὴν πρωίαν.

Ἀρῶν ὁ τῆς κυρίας ὀδὸς ἀπεσπάσθη, ὁ Ἀγγλος εἶπεν ὅτι και αὐτὸς ἦν ὀδοντοῦ τῆς οὐλοῦντα, και φρονεῖ ὅτι ἡδύνατο ὁ ὀδὸς νὰ διατηρηθῇ ἔτι ἐπὶ πολὺ.

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ἡ κυρία, διατί δὲν τὸ εἶπετε πρὶν, ἀλλ' ἔτρεχεν ὁ σύζυγός μου καθ' ἄπασαν τὴν νύκτα πρὸς εὔρεσιν ὀδοντοῦ τῆς οὐλοῦντα;

— Διότι, κυρία μου, ἀπήντησεν ὁ Ἀγγλος: πρὸ 15 ἡμερῶν δὲν μετέρχομαι πλέον τὸν ὀδοντοῦ τῆς οὐλοῦντα. Ἀπεφάσισα δὲ ν' ἀλλάξω ἐπάγγελμα.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Σὺ ἦεις μὲ ἐλάτρευε και μὲ λατρεύεις τόσον, θὰ συγχωρήσῃς τὴν γνωστὴν παρεκτροπὴν ἐκείνην; Ἡγάπησ' ἀλλήν... και ἐνθ' οὗ μ' ἔρραινες μὲ δρῶσον, Ἐγὼ σοὶ ἀνταπέδωκα ἀντὶ αὐτῆς ὀδύνην.

Ἡγάπησα ἀνάξιον τοῦ ἔρωτός μου πλάσμα, Κ' ἐλάτιστα τὸν ἀγγελὸν τοῦ βίου μου!... ἀλλ' ὅμως Ἡνοήθη μέγα μεταξὺ ἐμοῦ κ' ἐκείνης χάσμα. Καὶ τώρα ἡ σὴ θελήσεις μοι εἶναι πάλιν νόμος.

Κὶ ὁ παταμός ἐξέρχεται πολλάκις ἐκ τῆς κοίτης, Ἀλλ' ἔπειτα τὸν τακτικὸν ἀναλαμβάνει ροῦν του. Ἄν ἡ φράϊα μ' ἐλκυσσε και θελκτικὴ μορφή της, Ὅμως ὁ πρῶτον φίλος σου ἀνεῦρε νῦν τὸν νοῦν του.

Κ' ἐνόησε και ἐνοεῖ και ἔτι θὰ νοήσῃ Ὅτι γλυκύτατον ἐστὶ τὸ ἄσμα τῶν Σεφίρων.

Ἄλλ' ὅτι ἂν κατόρθωσε Σεφίρ νὰ τὸν ἐλκυσῃ, Τῷ ἔθῃ ἐπιδέρπιον μετὰ τὸ ἄσμα θρήνον.

Σ' ἐπρόδωσα... τὸ ἐνοῶ... τὸ βλέπω... τὸ γνωρίζω... Πλὴν προδοσί' ἀκούσιος δὲν εἶναι προδοσία. Καὶ ὅμως τὸ αἰσθάνομαι κ' ἐκ τύφους διακρύβω... Ὡ φίλη μου! μ' ἠπάτησεν ἡ εὐπιστος καρδιά.

Ἐκεῖνη μὲ ἐξώθησεν εἰς ἀπερισκείας, Καὶ λησμονήσας σὲ αὐτὴν, τὴν ἄλλοτε θεῶν μου, Κόρην ἠγάπησα τυφλῶς ἀπάτης και κακίας... Ὡ! πιστεύσον, ἀγάπη μου, εἰς τὴν μετάνοιάν μου.

Ἰδοὺ ἐγὼ γουναλινὴ πρὸ τῶν ποδῶν σου πίπτω, Κ' αἰτούμαι τὴν συγχώρησιν, κ' ἐπικαλοῦμαι λήθην. Καὶ αὖθις εἰς τὸ νεῦμά σου ὡς πρότερον θὰ κύπτω, Κὶ ὁμολογῶν τὸ λάθος μου, θὰ λέγω «ἠπατήθην»!

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ ΚΒ'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Στελιος — ἔλος

Λύσις τοῦ προβλήματος.

Ὁ ἀμαξηλάτης.

Τὴν λύσιν ἀμφοτέρων ἐπεμφε πρῶτος ὁ κ. Λουδοβίκος Βρέστ, ἱατρός, εἶτα δὲ ὁ κ. I. X. Κούρτελης.

Τὴν λύσιν μόνου τοῦ αἰνίγματος ὁ κ. Σπυρ. Μαράτος ἐκ Βίρκετ-ἔλ-Σάμπ.

Τὴν λύσιν μόνου τοῦ προβλήματος ὁ κύριος Τηλέμ. Νοταράκης.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΒ'.

Χωρὶς ἐμὲ ἀδύνατον καρπὸν ποτὲ νὰ φάγῃς
Καὶ δι' ἐμοῦ αἰσιότες ἢ γῆ σ' εὐεργετεῖ.
Ἀκέφαλον, ἵνα μ' εὐρῆς ἀνάγκη νὰ υπάγῃς
Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἧς εἰμὶ και πόλις και ἀκτὴ.
Και ὅχι μόνον εἰμ' ἐγὼ πόλις Ἑλλάδος μία,
Ἀλλὰ κ' ἀνθρώπων και ἔθνων εἰμὶ ἡ εὐτυχία.

Ἄνευ ἐμοῦ Βασίλεια δὲν ἔζησαν ἀόμα,
Οὐδὲ αἱ οἰκογένεια νὰ ζήσουν ἡμποροῦν.
Ἐξέτασον τὸ σῶμά σου ἢ και πᾶν ἄλλον σῶμα.
Μ' εὐρίσκεις ἐκεῖ πάντοτε ὄλοι τὸ μαρτυροῦν.
Ἄν χάσῃ και τὸν τράχηλον, γίνομαι γίγας πλέον,
Και μέλος τότε καταντῶ τοῦ ὄλου τῶν ὀρέων.

E. T.

ΓΡΙΦΟΣ ΙΖ'.

ἦλουκ

εχει

νυν